

Quyển 12 – Thơ Mặc Giang (bài 1101 - 1200)

01. Còn gì sau trái tim đau
02. Trái tim đau
03. Ta mang một trái tim đau
04. Thắp đèn trưng phư
05. Người Việt Nam phải nhớ
06. Đẹp mãi tình quê
07. Câu thơ bỏ ngõ
08. Ta là tất cả
09. Lại nhớ quê mình
10. Bức ảnh vẹn toàn
11. Ca vang cùng vạn thế
12. Dữ - Hiền nhân thế
13. Hằng hữu vô cùng
14. Việt Nam ngạo nghễ
15. Nghe tiếng quê hương
16. Thương mãi làng quê
17. Chỉ một vần thơ
18. Tặng một cõi thơ
19. Trả ta sông núi
20. Đồng dạc tuyên ngôn
21. Ta bước đi
22. Xin ngưỡng phục
23. Trả trăng về
24. Bốn mùa thương nhớ
25. Hư vô nhờ hạt bụi
26. Vào vườn lục bát ta chơi
27. Trăng tàn chưa pha !
28. Thói quen lên tiếng
29. Chào ánh bình minh
30. Thơ tuyệt ý lời
31. Câu thơ lục bát là gì ?
32. Đồng nội hương quê
33. Nào ai muốn viết !
34. Chim bay cuối trời
35. Bí quyết làm thơ ?
36. Thơ cóc, thơ gặm !
37. Thế thái nhân tình
38. Tâm hồn Việt Nam
39. Anh hùng còn rơi lệ !
40. Đọc trang Sử Việt
41. Bốn bài vừa qua
42. Anh về thăm lại tình quê

43. *Em về thăm lại quê xưa*
44. *Cha về thăm lại quê nhà*
45. *Mẹ về thăm lại quê nghèo*
46. *Bài ca Mẹ Việt Nam*
47. *Hồn non nước*
48. *Tuyên Ngôn của Nước Việt Nam*
49. *Mím nụ cười khô*
50. *Trời quê bỏ ngõ*
51. *Xin hỏi người, đó là ai ?*
52. *Đừng đợi ngày mai*
53. *Dòng suối nhỏ*
54. *Nghe tiếng chuông ngân*
55. *Hăm bốn chữ cái*
56. *Cha kể con nghe*
57. *Cha theo tiếng gọi sơn hà*
58. *Đổi cả trần gian*
59. *Người Cha Việt Nam*
60. *Ông Cha của ta*
61. *Có bao giờ em hỏi ?*
62. *Đừng quên có Mẹ trong đời*
63. *Tìm Mẹ không lời*
64. *Tặng phẩm Mẹ cho đời*
65. *Tìm Mẹ đêm mơ*
66. *Đóa hoa đạo đức*
67. *Trái ngọt tình thương*
68. *Bóng hình cóc khô !*
69. *Lệ đá đơm bông*
70. *Chưa viết đã thành thơ*
71. *Hoa Đàm reo pháp giới*
72. *Đừng theo ta nhé !*
73. *Ngày mới tinh khôi*
74. *Bóng Mẹ cuối trời*
75. *Tưởng nhớ Vua Trần Nhân Tông và Huyền Trân Công Chúa*
76. *Ai cũng có quê hương !*
77. *Không mong đất nở hoa !*
78. *Một cõi trời quê*
79. *Nói đi*
80. *Thôi nghe*
81. *Biết chưa*
82. *Biết rồi*
83. *Mẹ về cửa tử*
84. *Hiếu Đễ cho vừa*
85. *Hát Mẹ bốn mùa*
86. *Điểm nụ cảnh khô*
87. *Dù có vô thường*
88. *Mười đi*

89. *Cảm ơn Cha Mẹ*
90. *Ăn nghĩa Song Đường*
91. *Mắt Mẹ là mắt tất cả*
92. *Vời vợi Công Cha*
93. *Hỏi thăm Cha*
94. *Mỗi năm Giỗ Mẹ*
95. *Trắng một lần trắng cả thiên thu*
96. *Bài thơ chưa gởi*
97. *Giữ trọn tình quê*
98. *Đừng đổ giọt đau*
99. *Bài thơ bất tuyệt*
100. *Bên chiếu thi đàn*

Còn gì sau trái tim đau

Còn gì sau trái tim đau
Kìa trông bãi biển nướng dâu xanh màu
Còn gì sau trái tim đau
Kìa trông bãi cát bờ lau xạt xào
Còn gì sau trái tim đau
Nước đi đi mãi qua cầu chìm sâu
Còn gì sau trái tim đau
Miếng cau đắng đắng miếng trà cay cay
Trời không, đầy gió lay lay
Đất không, tro bụi bay bay mây ngàn
Trông qua chiếc bóng thời gian
Rong rêu sót lại trên đàng ta đi
Bên cầu già biệt từ ly
Dòng sông mấy khúc thăm thì gió reo
Vàng thu, chiếc lá đưa vèo
Đông tàn lạnh lạnh, giữa đèo sơn khô
Xuân sang, khép nụ mơ về
Hạ nồng oi ả, ước thề ngậm sương
Nhện giăng rủ bóng nghề thường
Trăm năm rồi cũng vô thường chìm sâu
Còn gì sau trái tim đau
Hỏi ai góp nhặt sắc màu thời gian
Phiêu du một kiếp trần gian
Hồn ru viễn mộng trên đàng tầm không
Còn gì sau trái tim đau
Hỏi chi nước chảy qua cầu về đâu
Còn gì sau trái tim đau
Hỏi chi bãi biển bờ lau xạt xào
Còn gì sau trái tim đau
Hỏi chi đỉnh bạc gói đầu sơn khô

Mai sau dù có đi về
Hư vô một cõi mịt mờ thiên thu.

Tháng 9 – 2008

Trái tim đau

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi sắc úa pha màu
Theo thời gian bào mòn mưa nắng
Gió đập vùi xơ xác bờ lau

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi nước chảy qua cầu
Nước trên cầu xoáy xoay xuôi ngược
Nước dưới cầu cuộn cuộn ngược xuôi

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi một mái trắng đầu
Nước đầu nguồn cạn khô sinh lực
Nước cuối dòng hun hút chìm sâu

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi cạn kiệt con tàu
Trái bao phen tang điền hải biển
Vẫn gập ghình bãi biển nương dâu

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi nát bã cau trầu
Những mặn nồng trộn cay pha đắng
Hương vị nào bạc trắng hoa cau

Trái tim nào là trái tim đau
Hỏi làm chi mưa dãi nắng dàu
Ngày chưa lên hoàng hôn đã xuống
Bóng đêm về đặng đặng canh trâu

Thế còn gì hỏi trái tim đau
Máu khô khan co bóp nát nhàu
Cổ đẩy xô khắp cùng thân thể
Còn giọt nào để chảy về tim

Thế còn gì là trái tim đau
Tay run run, đứt quãng kinh cầu
Giọng khô hơi, lời không ra tiếng

Đất trời buồn, lạnh lạnh mưa ngâu

Thế còn gì là trái tim đau
Một trăm năm rồi cũng qua mau
Một đời người bóng câu cửa sổ
Con đường về cuối nẻo là đâu.

Tháng 9 – 2008

Ta mang một trái tim đau

Sao ta mang một trái tim đau
Tự nhiên thôi, từ thuở ban đầu
Mới sinh ra, thời ã khóc chóc
Khi lớn lên, tiếng khóc câu cười

Sao ta mang một trái tim đau
Bởi trần gian thống khổ ngập đầu
Bởi nhân sinh bùn đen quện cấu
Cõi ta bà vùi dập chìm sâu

Sao ta mang một trái tim đau
Bởi Trường Sơn sương khói phủ màu
Bởi Biển Đông bạc đầu sóng vỗ
Chim Lạc Hồng tan tác thuẩn mâu

Sao ta mang một trái tim đau
Bởi tình quê khô khốc hương cau
Bởi đồng quê ngô khoai háp nắng
Mạ chết non, lúa cháy sạm màu

Thế tại sao mang trái tim đau
Hỏi làm chi núi Thái kê đầu
Sóng biển Đông rạt rào cứ vỗ
Trắng mái đầu, trắng cả bờ lau

Thế tại sao mang trái tim đau
Hỏi làm chi nước chảy qua cầu
Nước trên nguồn mệnh mang cứ chảy
Nước cuối nguồn dù có chìm sâu

Nên ta mang một trái tim đau
Dấu bức tranh phù thế phai màu
Dấu nhân ảnh phù sinh biến sắc
Đề lắng nghe cát đá nhuộm sầu

Nên ta mang một trái tim đau
Hư vô kia biết mấy tinh cầu
Vũ trụ kia xoay vần cuốn xoáy
Ta mỉm cười mang trái tim đau.

Tháng 9 – 2008

Thắp đèn trượng phu

Hãy bỏ đường đi nhỏ nhỏ
Bước vào đại lộ thênh thang
Kia là đồng dục đường ngang
Đây là ngãng đầu lối dọc

Hãy cởi bỏ đi túi bọc
Mới biết trời đất mênh mông
Đừng làm con ếch oang oang
Quần quanh lòng vòng đáy giếng

Xa lìa cổng cao ngã mạn
Đẹp gì tánh khí cù nhây
Đeo chi mặt đá mài dày
Vải thưa sao che mắt Thánh

Bỏ đi hẹp hòi ương ngạnh
Mang chi ích kỷ nặng mo
Trơ trơ “Mẹ Hên, Trùm Sò”
Hết đời, túi tham thủng đáy

Đẹp không, nhân từ bác ái
Quý không, từ tôn vị tha
Khắp trong bốn biển là nhà
Tứ hải đâu không huynh đệ

Ca vang trên đỉnh núi cả
Reo hò cuối mỏm non cao
Đưa tay nắm bắt ngàn sao
Rải đi trăng vàng khắp nẻo

Thắp ánh thiêu quang chói lọi
Rạng ngời vạn lý châu pha
Khác chi là ngọc là ngà
Đâu cần ao tù bé nhỏ

Mở lòng, có chi là khó
Khép lòng, chót khóa sao ra
Hỡi người trong cõi ta bà
Thắp đèn trượng phu quân tử.

Tháng 9 – 2008

Người Việt Nam phải nhớ

Ai bảo em là giấy trắng
Cho ta viết mãi không đầy
Ai bảo em là gừng cay
Cho ta không vơi muối mặn

Ai bảo em lòng sâu nặng
Cho ta mực cạn bút mòn
Kia là một mảnh cô thôn
Đây là giang sơn gấm vóc

Cha Lạc Long Quân nói khề
Trăm con một Mẹ Âu Cơ
Quê hương từ thuở dựng cờ
Đã năm ngàn năm Văn Hiến

Hồn thiêng lung linh khói quyện
Dày trang sử ngọc đàn thanh
Của bao thế hệ cha anh
Đã từ ngàn xưa để lại

Hôm nay, không gì thay đổi
Ngày mai, chẳng chút lung lay
Dù cho nam bắc đông tây
Nhớ nghe, hùng anh nước Việt

Ai bảo em trang oanh liệt
Cho ta dũng dạc tuyên ngôn
Ai bảo em vện sắt son
Cho ta đội trời đạp đất

Ai bảo em con chim Lạc
Cho ta mạnh cánh chim Hồng
Đó là quốc tổ quốc tông
Đó là quê hương nguồn cội

Ngàn xưa, không hề thay đổi
Ngàn sau, chẳng chút đổi thay

Nhớ nghe, đừng cạn lòng này
Ai người Việt Nam phải nhớ.

Tháng 9 – 2008

Đẹp mãi tình quê

Ai bảo em là lúa vàng
Cho ta đồng xanh gió nắng
Ai bảo em là lá mạ
Cho ta xới đất ruộng cày

Ai bảo em bông cỏ may
Cho ta đan trên lối ngõ
Đi qua con đường đất nhỏ
Khúc rẽ bên lũy tre làng
Gặp dòng sông nhỏ băng ngang
Dấu chân vẽ trên bờ cát

Mẹ quê xa đưa tiếng hát
Ru con giấc ngủ trưa hè
Hòa lẫn rả rích tiếng ve
Tự tình hương quê khôn lớn

Ai bảo em làn sương mỏng
Cho ta ươm mượt cỏ xanh
Ai bảo em gió trong lành
Cho ta bớt nồng nắng hạ

Ai bảo em than lạnh giá
Cho ta giảm lại đông tàn
Ai bảo em mùa xuân sang
Cho ta ươm cây nhựa sống

Vậy mà như hình với bóng
Ai ai cũng có tình quê
Đi đâu cũng nhớ nhung về
Đong đầy thêm hoang ký ức

Hỏi rằng nơi đâu đẹp nhất
Khung trời cô đọng tình quê
Dù không một hẹn ước thề
Nhưng không bao giờ đánh mất

Tình quê hương thơm dịu ngọt

Hít thở từ thuở xa xưa
Hít thở cho đến cuối đời
Vẫn còn trong ta mãi mãi.

Tháng 9 – 2008

Câu thơ bỏ ngõ

Vùng đông mới vừa tỏa rạng
Tiếng chim ca hót lên rồi
Lại một sáng sớm tinh khôi
Nhân gian đón chào ngày mới

Lan man làn gió nhẹ thổi
Tạo thêm một nét trong lành
Giọt sương đầu cỏ long lanh
Óng vàng rọi qua tia nắng

Nhẹ nhàng bay bay cánh bướm
Lượn quanh vườn cải sau hè
Chuồn chuồn dưới tàng cây me
Đàn ong bên giàn hoa bí

Tiếng người xa xa lí nhí
Hình như thể dục mỗi ngày
Khởi động thân thể chân tay
Giữ gìn thói quen rất tốt

Tiếng xe của ai rít gió
Cho kịp giờ giấc đi cà
Mỗi người một cảnh trả vay
Cái trục lăn quay cuộc sống

Vạn vật cùng nhau chuyển động
Trên vành trái đất gần xa
Hòa cùng vũ trụ bao la
Bảo hòa hư vô lỏng lẻo

Một ngày, lại một ngày mới
Một ngày, lại một ngày qua
Không gian bốn chiều giao thoa
Thời gian ba chiều tiếp nối

Sau hè, bướm bay đâu mất
Chuồn chuồn cũng bỏ đi xa

Đàn ong cũng bỏ lá hoa
Tiếng chim không còn ca hát

Thì ra hoàng hôn khuất núi
Bóng đêm đang ẩn hiện về
Một ngày đã hết rồi nghe
Xin chào câu thơ bỏ ngõ.

Tháng 9 – 2008

Ta là tất cả

Ai bảo ta thức sớm
Mỗi ba bốn giờ khuya
Đêm vắng lặng tứ bề
Thời gian trôi rất chậm

Bầu trời đen thăm thẳm
Xa tí những vì sao
Không một tiếng xì xào
Trăng khi tròn khi khuyết

Thức sớm đâu có biết
Lớn tuổi tự nhiên thôi
Nằm nướng nhức mỏi bời
Ngồi dậy làm gì đó

Pha ly cà phê nhỏ
Hay một tách trà xanh
Hớp một ngụm ngon lành
Thơm vị hương bát ngát

Một mình thật thư thả
Muốn làm gì thì làm
Trời cũng chẳng cảm ràm
Đất cũng không dám động

Tuổi già thật sung sướng
Một mình một cõi thôi
Đêm còn ngái ngủ lười
Riêng ta nhìn vũ trụ

Sao hôm khuất lâu rồi
Sao mai đeo vệt sáng
Cuối lưng trời óng ánh

Chờ kéo rạng vùng đông

Ta bật vi tính lên
Cả thế giới thu về
Cả đại địa thiên hà
Gom trên màn ảnh nhỏ

Tùy ta muốn gì đó
Hoặc đọc tin tức chơi
Hoặc viết vài câu thôi
Đã trù lên vạn thể

Từ đầu non góc bể
Từ bốn biển năm châu
Phóng tâm ý tóm thâu
Khắp vành đai thế giới

Thức sớm thật có lợi
Cảm ơn tuổi già nghe
Bóng đêm vẫn im re
Riêng ta là tất cả.

Tháng 9 – 2008

Lại nhớ quê mình

Quê mình một mái tranh nghèo
Ra đi từ đó mang theo đến giờ
Quê mình một mái nân thơ
Lớn lên từ đó không ngờ chia xa
Nhớ nhưng ủ kín lòng ta
Đêm đêm thức giấc canh gà điếm sương
Thanh xuân trái bước lên đường
Tuổi già mới thấm dậm trường chia phôi
Quê nghèo nhỏ nhỏ lưng đồi
Có dòng sông quyện lở bồi nắng mưa
Có hàng trúc biếc lúa thừa
Có tre mấy lũy bốn mùa xanh xanh
Đồng vàng lúa chín trong lành
Mạ non ươm mộng để dành vụ sau
Nào khoai nào sắn chia nhau
Độn cơm vững dạ đãi khao vững lòng
Mùa hè oi ả nắng hong
Mùa đông ấm lạnh co cong thiếu thừa
Vây mà đong nhớ nhưng chưa

Vậy mà trái nhớ nhung thừa là sao
Bởi vì cắt rốn chôn nhau
Núm ruột ẩn chứa tiếng đau đầu đời
Bởi vì Bác, Mẹ da mồi
Trông ra tựa cửa đứng ngòai chờ ai
Ông Bà ngủ dưới tuyên đài
Góp phần xương thịt cho dài quê hương
Đàn em mòn mắt nhớ thương
Trông ai biệt biệt một phương trời nào
Tình quê không chút hư hao
Đong đầy ký ức đổ vào thẳm sâu
Tình quê không chút đâu mâu
Đong đầy nỗi nhớ đêm thâu vọng về
Vọng về tận cuối trời quê
Đêm đêm tỉnh giấc bốn bề lặng yên
Lật trang giấy nhỏ trước đèn
Vẽ vòng tròn kín tìm quên vô bờ
Tình quê cuối nẻo tơ vương
Nhắm đôi mắt lại trả về mệnh mông.

Tháng 9 – 2008

Bức ảnh vẹn toàn

Nào em nào chị nào anh
Cùng tôi trang trái hương lành Việt Nam
Chia nhau miệng nói tay làm
Đói no ấm lạnh cơ hàn có nhau
Nghĩa nhân có trước có sau
Tự tình cho cạn con tàu mới thôi
Cục đường cũng xẻ làm đôi
Cục muối cũng thấm mặn mòi cả hai
Một chục trọn vẹn mười hai
Một trăm chẳng thiếu kèo nài nửa ly
Vô tư không nệ so bì
Bánh ít đi lại, bánh quy trở về
Dở ngon không tiếng khen chê
Thiệt hơn không tiếng tỉ tê trong lòng
Hương lành là thể nghe anh
Phải không nghe chị, và em nghe cùng
Thấp cao, chừa chỗ tương dung
Rộng hẹp, chừa chỗ tóe tung sao đành
Nhớ câu bầu bí một giàn
Một con ngựa bệnh cả đàn không ăn
Nhớ câu ruột kéo tơ tằm

Trăm năm chẳng mất ngàn năm chẳng sờn
Mỗi người thêm một điểm son
Vẽ nên bức ảnh vẹn toàn Việt Nam.

Tháng 9 – 2008

Ca vang cùng vạn thể

Ta đi trong mộng trong mơ
Đề cùng tinh tú lững lờ hư vô
Ta đi bên đọi sông chờ
Đề cùng hai ngã đôi bờ nước reo
Ta đi dốc thẳm núi đèo
Đề cùng ghềnh lán cheo leo đỉnh đồi
Kia thời đá lở cát bồi
Đây thời bèo bọt nổi trôi vô thường
Kia thời tiếng nhận kêu sương
Đây thời tiếng quốc tư lừng núi sông
Đi cho hết cả mùa đông
Băng qua mùa hạ oi nồng can qua
Đi cho hết cả xuân hoa
Băng qua thu tím lá sa sau cùng
Không còn có điểm vô chung
Ngược về khởi thủy lạnh lùng bèo mây
Không còn ngọn gió heo may
Phát phơ tê tí nổi này tình kia
Rụng rơi hết cả chia lìa
Thênh thang lối ngõ mang hia lên ngàn
Hòa cùng vạn thể ca vang.

Tháng 9 – 2008

Dữ - Hiền nhân thế !

Cõi trần gian tròng trành muôn vạn nẻo
Kiếp nhân gian khắp khểnh muôn vạn đường
Hầm hố gập ghềnh, sỏi đá nhiều nhưong
Mỗi con người chạm va nhiều góc cạnh

Cái lò cừ luôn sục sôi nóng bỏng
Luyện thép gan, tinh lọc những phiêu bông
Cát bụi phong trần, bèo bọt lông bông
Đổ vào bãi sắc không vòn vũ trụ

Xoay tít mãi cùng thiên hà tinh tú
Mà hư vô vẫn trống rỗng vô cùng
Đầu nguồn vô thủy, tận đáy vô chung
Bao sinh thể tùy nhân duyên biến thái

Ba vạn sáu, một quãng đường ngắn ngủi
Kiếp con người, đầu đá nát quần manh
Bỉ thử ngã nhân, quyền thế lợi danh
Chưa thỏa dạ, đã hoang tàn nghĩa địa

Biết thống khổ, mới sinh, la chí chóc
Nhưng lớn lên, biển đục quây ba đào
Tánh khí lớn dần, ngã mạn cống cao
Sùm bà chè, đeo cở thành chí tử

Chưa đựng chuyện, đâu có ai chịu dữ
Đựng chuyện rồi, mới biết được ai hiền
Thánh cũng ê mình, đừng nói huyền thuyên
Phải không hỏi con người trong nhân thế !

Hằng hữu vô cùng

Đêm đêm thấp ánh sao mờ
Ô kìa tinh tú lững lờ mà chi
Canh thâu gõ nhịp thềm thì
Hư vô khép mở đường đi lối về
Bắt ngang ngọn mạch Tào Khê
Nhìn trông bến mộng sông mê điệp trùng
Có hoành thì mới có tung
Nếu thử không có, thì chung có gì
Băng trình từ thuở ra đi
Đan thanh từ độ tư nghi băng tâm
Ba mươi mới có ngày rằm
Ngàn sao lấp lánh trăng vàng mới thanh
Nhìn trông mây trắng trời xanh
Nụ hoa chúm chim trên cành Vô Ưu
Hữu vô cứ thế chuyển lưu
Thỏng tay vào chợ tâm ngư chi hề
Từ trong chỉ một tánh nghe
Thì bao thể tánh muôn bề tinh thông
Khi thời núi khác với sông
Khi thời núi núi sông sông khác nào
Mộng đâu mà hỏi chiêm bao
Phong sương tuế nguyệt cây đào trở bông.

Tháng 9 – 2008

Việt Nam ngạo nghễ

Mai tôi chết, không cần xây nấm mộ
Đem thi hài gửi lại chôn quê xưa
Để lắng nghe tiếng thương nhớ dư thừa
Mà khi sống chưa thỏa lòng ước nguyện

Mai tôi chết, không cần thờ linh vị
Đem đốt đi, tro bụi rải quê hương
Tro bụi bay trên khắp mọi nẻo đường
Mà khi sống, đoạn trường đeo không dứt

Mai tôi chết, trả tôi về đất mẹ
Hồn bay bay đền đáp lại ơn cha
Cha của tôi nhuộm xương máu sơn hà
Cho mẹ, cho em, cho quê hương được sống

Mai tôi chết, thả lên đời lỗi hẹn
Một kiếp này chưa vẹn ước non sông
Thì kiếp sau sẽ tiếp tục tuôn dòng
Cho nước chảy ra sông dài biển rộng

Mai tôi chết, thả lên rừng gió lộng
Gió mang đi, thét núi khiếp oai linh
Dãy Trường Sơn ôm ấp trọn bóng hình
Sóng biển Đông vỗ điệp trùng non nước

Mai tôi chết, hồn bay tìm chim Lạc
Mảnh giang san phiêu bạt cánh chim Hồng
Tìm cội nguồn để lạy Tổ lạy Tông
Đàn cháu con quyết không hề phản bội

Mai tôi chết, nhưng hồn tôi không chết
Thịt xương này lưu cốt tủy ông cha
Anh linh này tô son sắt châu pha
Truyền nối nhau năm ngàn năm văn hiến

Tôi, chính là anh, là em, là chị
Của những ai cùng huyết thống Việt Nam
Trên tấm thân cùng máu đỏ da vàng
Trang sử Việt hùng thiêng reo kim cổ

Tất cả chúng ta, cùng Cha cùng Mẹ

Mẹ tay Tiên, Cha gót ngọc mình Rồng
Hề đất trời còn có núi có sông
Thì chúng ta còn Việt Nam muôn thuở

Tất cả chúng ta, cùng Tông cùng Tổ
Tổ Hùng Vương tọa thị đất Văn Lang
Vũ trụ kia còn vang động càn khôn
Ta đồng dạc tuyên ngôn : Việt Nam ngạo nghễ.

Tháng 9 – 2008

Nghe tiếng quê hương

Ta nghe tiếng nhớ thương
Thơm tự tình quê cha
Thơm hương yêu đất mẹ
Anh chị em vui sống chan hòa

Ta nghe tiếng xa xưa
Nơi gió nắng mưa phùa
Nơi chôn nhau cắt rốn
Khi vừa mang tiếng nói chào đời

Ta nghe tiếng tình quê
Vừa bập bẹ a ê
Vừa vắn xuôi vắn ngược
Đã cuu mang non nước vẹn thề

Ta nghe tiếng quê hương
Tiếng tình tự yêu thương
Tiếng tình sâu nghĩa nặng
Trường Sơn dài ôm ấp Biển Đông

Ta nghe tiếng hương quê
Trải bốn mùa rụng lá
Đi xa ai không nhớ
Nên đi đâu cũng nhớ nhung về.

Tháng 9 – 2008

Thương mãi làng quê

Đồng vàng thơm thơm lúa chín
Nắng vàng óng ả đồng xanh

Gió reo thoang thoảng trong lành
Nghêu ngao mục đồng ca hát

Dân quê rộn ràng mùa gặt
Mồ hôi ướt áo lưng gầy
Đua nhau tay cắt liên tay
Đập diu đôi vai nặng gánh

Sau hè rau thơm rau đắng
Bờ ao rau húng tía tô
Bếp hồng ấm lửa khoai ngô
Nồi cơm thơm thơm gạo mới

Cả làng tay chào tay vẫy
Hò đưa câu hát tiếng cười
Tình quê muối mặn mêm môi
Tương lân chia cơm xẻ áo

Ngày lên ra đồng gặt hái
Đêm về đập lúa dưới trăng
Trẻ thơ vui với chị Hằng
Người lớn uơm mơ gọi gió

Đầu làng con đường đất nhỏ
Cuối làng lối rẽ băng ngang
Tình quê ôm ấp thôn trang
Bốn mùa chan nhau mưa nắng

Thơm thơm mùi hoa cau trắng
Nồng nồng hương vị tràu cay
Vậy mà đó nhớ thương đây
Xóm trên lây lan xóm dưới

Trăng thề gọi sao nhẩn gọi
Nắng thề gọi gió vương vương
Hàng tre khóm trúc nương nương
Loanh quanh hồng hồng bếp lửa

Dân quê đẹp lòng chan chứa
Tình quê đẹp dạ chứa chan
Thương thương một mái thôn làng
Ai ai không thương không nhớ.

Tháng 9 – 2008

Chỉ một vần thơ

Vần thơ gởi lên non
Núi rừng cao lộng gió
Vần thơ gởi ghềnh đá
Biển cả hát trùng dương

Vần thơ đi muôn phương
Ngàn xa kéo gần lại
Vần thơ ra quan ải
Mọi ranh giới mở thông

Vần thơ tới Cù Mông
Nhìn xa xa Đèo Cả
Hai bên đường xanh lá
Chót vót đỉnh Hải Vân

Băng băng qua Đèo Ngang
Trùng trùng Trường Sơn gọi
Biển Đông triều sóng vẫy
Ôi cảm tú giang san

Câu hò ải Nam Quan
Mũi Cà Mau ca hát
Sông Gianh liền mấy khúc
Bến Hải nổi mấy bờ

Nhớ lại thuở dựng cờ
Thời Văn Lang quốc tổ
Năm ngàn năm vẫn nhớ
Đến vạn thuở không pha

Dân tộc Việt Nam ta
Bắc Nam Trung tam thể
Dòng Lạc Hồng tuyệt thế
Đẹp nhất giống Rồng Tiên

Ra đi khắp mọi miền
Anh da vàng máu đỏ
Chị tóc đen mắt lệ
Em tình tự khơi dòng

Cùng một Tổ một Tông
Cùng một nguồn một cội
Kính qua bao thời đại

Mãi mãi chung một thôi

Vần thơ chỉ mấy lời
Kết tinh bao tuế nguyệt
Ôi vần thơ bất tuyệt
Dung thông khắp cổ kim

Vũ trụ kia lặng yên
Ngân hà kia bất động
Ngàn sao còn chìm lắng
Tinh tú còn xa mờ

Ta kết thúc vần thơ
Kéo thi ca đóng cửa
Mai sau còn nói nữa
Cũng chỉ một vần thơ.

Tháng 9 – 2008

Tặng một cõi thơ

Ta bước vào cõi thơ
Tất cả đẹp như mơ
Từ nụ hoa gió nắng
Đến chiếc lá vàng khô

Ta bước vào cõi thơ
Tất cả đẹp như mơ
Từ ngàn sao lấp lánh
Đến bèo bọt trôi bờ

Kia lâu đài trắng lệ
Nọ một mái lều tranh
Đó gió mát trăng thanh
Đây đèo heo hút gió

Quê nghèo gồng gian khổ
Phố thị cõi phồn hoa
Sự nhộn nhịp thành đô
Sự an bình thôn dã

Màu xanh xuân hoa lá
Màu tím độ thu vàng
Lạnh lạnh mùa đông sang
Oi nồng trong nắng hạ

Vết rong đeo bờ đá
Dấu cũ dính bên đường
Hoa cỏ ngậm giọt sương
Đồng vàng thơm lúa chín

Giữa rừng khuya thanh vắng
Giữa biển đêm xa vời
Cái đẹp nhoèn nụ cười
Nỗi đau thâm tiếng khóc

Cõi thơ nhìn có khác
Mắt thơ nhìn thoáng qua
Tất cả đồng giao thoa
Vẽ bức tranh phù thế

Khô, có hay của khô
Vui, có hay của vui
Cả hai cùng sánh đôi
Vẽ lên đường bất nhị

Rơi tận cùng của ý
Mới khởi động âm ba
Cả hai khi cuối đà
Mình với ta là một

Phóng cao cuối điểm tột
Vút sâu cuối điểm cùng
Cả hai sẽ đi chung
Vào con đường tuyệt lộ

Qua thơ, nhìn hoa nở
Với thơ, nhìn hoa tàn
Viết vài chữ băng ngang
Cánh hoa chưa khép lá

Qua thơ, nhìn cuộc thế
Với thơ, trải dòng đời
Viết vài chữ lơ khơi
Trần gian chưa mở cửa

Ngay nơi nắm mộ cỏ
Còn thấy một kiếp người
Ngay sau một nụ cười
Mắt buồn khô khóe lệ

Ai sống trong trần thế
Biết thêm một cõi thơ
Là ôm cả hư vô
Ca vang cùng vũ trụ

Cuộc đời vốn du thủ
Cõi mộng thực phiêu du
Là sống với thiên thu
Chận hai đầu chung tử

Chỉ cần một hơi thở
Thế giới động ba ngàn
Chỉ cần tịch âm vang
Cả hư vô biến mất

Lật trang thơ một nét
Đã sống dậy muôn trùng
Mở muôn vạn càn khôn
Nhét cõi thơ trống rỗng

Ta không hề trào lộng
Ai thử bước vào đi
Mở bút viết vắn thi
Thần Tiên tròn xoe mắt

Ta không hề thêm bớt
Ai vào cõi thơ chơi
Tranh tuyệt thế không lời
Vẽ ba ngàn thế giới

Thôi, ta không nói nữa
Để đời còn cõi thơ
Kéo vũ trụ tàn khô
Thả chung tan mây khói

Cõi thơ là thế ấy
Ai biết nhận cõi thơ
Sẽ không thấy trơ vơ
Trên hành trình bất diệt

Xin chào tranh diễm tuyệt
Tặng đời một cõi thơ
Xin chào người nhân thế
Sống đời đẹp như mơ

Ta ôm cả hư vô

Vũ trụ thôi chao động
Ngân hà thôi xao xuyên
Tặng đời một cõi thơ.

Tháng 9 – 2008

Trả ta sông núi

*Xin mượn tựa đề và cảm tác khi đọc
bài Trả Ta Sông Núi của Thi bá Vũ Hoàng Chương*

Trả ta sông núi của Rồng Tiên
Tổ quốc trời nam thật vĩnh nhiên
Tọa thị phương nam sơn sắt ấy
Uy nghi lẫm liệt khí hùng thiêng

Trả ta sông núi của ông cha
Sông máu núi xương dựng nước nhà
Da chất thịt chồng xây lịch sử
Tranh thù gấm vóc lộng sơn hà

Trả ta sông núi của muôn đời
Liệt nữ anh hùng gương sáng soi
Bảo vệ truyền lưu trao thế hệ
Ngàn năm tâm lực mãi tô bồi

Trả ta sông núi tự ngàn xưa
Dân tộc Việt Nam dũng khí thừa
Đồng bọc đồng bào đồng sắc thái
Muôn người như một biết hay chưa

Trả ta sông núi để ngàn sau
Con cháu Rồng Tiên nhuộm sắc màu
Không thẹn tiền nhân khai mở nước
Việt Nam ngời sáng rạng minh châu

Trả ta sông núi mãi khơi dòng
Sừng sững Trường Sơn đỡ núi sông
Triều sóng Biển Đông chống vọng ngoại
Vó câu cửa sổ tựa lông hồng

Trả ta sông núi hát Sông Hồng
Ca ngợi Thái Bình đón gió đông
Hát Cửu Long giang hòa chín khúc
Đồng Nai Bến Nghé mãi chờ mong

Trả ta sông núi vẹn ba miền
Sông biển đảo xa nối đất liền
Rừng thăm cao nguyên đèo gió hú
Đồng bằng nương rẫy ngọc tay tiên

Trả ta sông núi khắp ba miền
Xẻ núi mở đường thẳng tiến lên
Lấp hố be mương cầu nối nhịp
Bắc Trung Nam một dải châu viên

Trả ta sông núi vẹn câu thề
Tim sắt gan chì thanh sử kê
Thân tử khí hùng luôn bất tử
Hồn thiêng lộng gió thét sơn Khê

Trả ta sông núi giống da vàng
Dân tộc kiêu hùng nước Việt Nam
Nam bắc đông tây đừng động thái
Đụng vô rồi kéo chạy tan hoang

Trả ta sông núi vẹn cơ đồ
Một tác chẳng suy thuở dựng cờ
Một khoảnh không mòn trang sử Việt
Tử thành một khắc vạn xương khô

Trả ta sông núi của hùng anh
Lấp biển đời non dựng sử xanh
Đội đá vá trời xây tổ quốc
Lòng son dạ sắt rạng thiên thanh

Trả ta sông núi nước non này
Tự cổ tới kim không đổi thay
Đến mãi ngàn sau không biến chuyển
Thành đồng vách núi mãi không lay

Trả ta sông núi nước non nhà
Tích tịch tình tang trỗi khúc ca
Con cháu Lạc Hồng reo tiếng hát
Ngân dài quốc quốc với gia gia.

Mặc Giang
Tháng 10 – 2008

Đồng dục tuyên ngôn

Ta đâu có bỏ quê hương ta
Bởi thế thời nghiêng ngửa lại qua
Bởi ngã nhân bào ảnh lộng gió
Nên phong ba bão táp quê nhà

Ta đâu đánh đổi quê hương ta
Những nặng đẩy đưa nghiệt ngã mà
Xanh đỏ trắng đen đeo thế kỷ
Nên trầm kha đất mẹ quê cha

Ta luôn ngược mặt ngẩng cao đầu
Chống đỡ cái khiên đập thuận mâu
Đẻo đá tô bồi sơn sắt thắm
Lửa vàng gang thép luyện minh châu

Hãy nhớ, ngàn năm đuổi Bắc xâm
Trăm năm ròng rã chống Tây xâm
Rong rêu bèo bọt phùng vong bản
Nào nghĩa gì đâu bóng ngoại nhân

Dũng dạc tuyên ngôn non nước ta
Nguồn xưa trả lại đất quê cha
Cội xưa trả lại tình quê mẹ
Tiên Tổ muôn đời trời khúc ca

Tích tịch tình tang vạn lý hề
Quê hương gấm vóc lộng sơn khê
Giang san cắm tú reo sông biển
Văn hiến ngàn năm vẹn ước thề

Tích tịch tình tang vạn nhịp cầu
Viễn đông hòn ngọc rạng minh châu
Đông Tây Nam Bắc soi kim cổ
Dòng giống Lạc Hồng không dễ đâu

Quê hương đâu mất, bỏ quê hương
Sông núi đâu mòn, bởi gió sương
Trải nắng bèn gan trêu tuế nguyệt
Dầm mưa vững chí cột phong trần

Quê hương còn đó vẹn câu thề
Kể thế truyền nhau mãi nhớ nghe
Dạ sắt tô bồi thêu gấm ngọc
Lòng son nhuận thắm lộng pha lê

Quê hương ta đó đẹp nhà nhà

Khói quyện cờ bay nhờ đức Cha
Bát ngát hương thơm nhờ đức Mẹ
Dầu son ấn ngọc tỏa châu pha

Quê hương ta đó nhớ nghe em
Chị vén màn thừa tựa bức rèm
Anh đứng giữa trời cao đất rộng
Cùng tôi đồng dạc phát tuyên ngôn

Lịch sử huy hoàng nước Việt Nam
Muôn năm rạng rỡ đất trời nam
Hùng thiêng sông núi hồn dân tộc
Tọa thị phương đài đã định ban.

Mặc Giang
Tháng 10 – 2008

Ta bước đi

Ta bước đi trên lầu đài thành cổ
Nhìn rêu mờ nhớ lại tháng ngày qua
Quá khứ lùi vào dĩ vãng thật xa
Lật từng trang lung linh hồn lệ sử

Ta bước đi khắp phố phường Hà Nội
Nhìn Thăng Long phảng phất Cổ Loa xưa
Bóng tiền nhân nhòa nhạt nắng chan mưa
Hoàng hôn phủ ngập ngừng màn đêm xuống

Ta bước đi giữa Cố Đô khép kín
Trường Tiền rung mười hai nhịp sáu vại
Núi Ngự Bình ngóng đợi dáng Thiên Thai
Dòng Hương Giang ngưng câu hò điệu lý

Ta bước đi nước Sông Gianh tê tê
Mấy trăm năm thồn thức mảnh hồn đau
Máu hai miền thấm lòng đất thật sâu
Xương chồng chất thành đồi cao lộng gió

Ta bước đi dòng Bến Hải còn đó
Cầu Hiền Lương gợn sóng vỗ hai bờ
Trải thời gian chưa vá đắp tiêu sơ
Hồn tử sĩ ngập suối vàng nhưc nổi

Ta bước đi vào Qui Nhơn Thị Nại

Nghe hồn Chiêm nghiền nghẹn điệu ru Hời
Hời tộc Chăm một thuở của Chiêm ơi
Sống đâu đó đừng quên nhau Chiêm nhé

Ta bước đi cửa Đồng Nai, Bến Nghé
Sóng Đô Thành nhộn nhịp giữa phồn hoa
Nhớ Sài Gòn ru giấc mộng đêm qua
Giọt khô đọng loang loang trên chiếc gôi

Ta bước đi Cầu Mỹ Thuận mời gọi
Nhớ ngày qua ngòi đợi từng chuyến phà
Ghi tự tình đậm nét Miền Nam ca
Hát Cửu Long bạt ngàn ra chín cửa

Ta bước đi vào Hà Tiên Rạch Giá
Mũi Cà Mau là điểm đến sau cùng
Phú Quốc kia chìm mây nước điệp trùng
Côn Đảo kia khuất mờ xa sóng biển

Tạm ngừng nghe, xin giã từ một chuyến
Tai còn nghe văng vẳng thoáng giây lâu
« Từ Nam Quan, Cà Mau
Từ non cao, rừng sâu »
Nhớ nhau nghe, ta đứng lại bên cầu
Sông bên nước rạt rào mênh mang chảy.

Mặc Giang
Tháng 10 – 2008

Xin ngưỡng phục

Xin ngưỡng phục trái tim to lớn quá
Ôm trọn tin yêu trái địa cầu
Trải khắp cùng bốn biển năm châu
Cho nhân loại hài hòa chung sự sống

Xin ngưỡng phục tấm lòng to lớn quá
Ôm trọn tình thương trái địa cầu
Cho con người xít lại gần nhau
Không ngăn cách bởi màu da chủng tộc

Xin ngưỡng phục tâm hồn to lớn quá
Ôm trọn từ bi trái mọi người
Cho ai ai cũng mở nụ cười
Không ngậm hờn ản sâu chôn đáy mắt

Xin ngưỡng phục trái tim to lớn quá
Ôm trọn bác ái trải nơi nơi
Cho ai ai cũng được thắm tươi
Không nứt nẻ vùi khô cần máu lệ

Xin ngưỡng phục tấm lòng to lớn quá
Nước bốn biển dù có lúc đầy vơi
Nhưng tình người không có những chơi vơi
Để ai oán cừ thù đeo giới tuyến

Xin ngưỡng phục tâm hồn to lớn quá
Ai ai cũng tôn thờ quân tử trọng phu
Thì mong sao không ốc đảo, ao tù
Để giao tiếp với sông dài biển rộng

Xin ngưỡng phục những con người như thế
Để cuộc đời chấm dứt những đau thương
Để trần gian thắm nhuận đức thanh lương
Cho nhân thế hòa vui trong thánh thiện.

Tháng 9 – 2008

Trả trắng về

Trăng tròn mười sáu lại tròn trắng
Chú Cuội rong chơi với chị Hằng
Lấp lánh ngàn sao óng ánh quá
Vấp chân Chú Cuội té nhả răng

Lồm ngồm ngồi lên mất chị Hằng
Đưa tay dụi mắt ngó loanh quanh
Mênh mông một cõi đêm trăng lộng
Cuội đứng buồn trông nghĩ ngợi rằng

Chị Hằng tròn trọc tựa như banh
Vũ trụ trông trơn chẳng dốc ngăn
Quý đạo lẩn quay không lối cản
Thêm mây đón gió đẩy phù vân

Nên Hằng lơ lửng khắp trời mây
Mới hiện phương đông lại đến tây
Khi tỏ khi mờ đeo bóng nguyệt
Khi tròn khi khuyết ánh trăng lay

Còn ta, còn cỗi tấm thân gầy
Chân mỗi tay mòn tóc trắng bay
Quanh quần góc đa trông tuế nguyệt
Cơm canh dưa muối sống qua ngày

Cô Hằng tự tại đi đâu đi
Trong trắng trinh nguyên chẳng ngại gì
Trăng ngọc trắng ngà soi khắp chốn
Xưa nay cũng thế có lo chi

Trần thế đêm đêm nờ có trăng
Ta đâu ích kỷ giữ riêng Hằng
Đó đây đi khắp trong thiên hạ
Nguyệt khuyết trả về ta với trăng.

Tháng 10 – 2008

Bốn mùa thương nhớ

Thương nhớ quê hương trái bốn mùa
Dù cho nắng gọi với mưa lùa
Ngày lên đôi bóng vàng dương hiện
Đêm xuống trăng soi trái thiếu thừa

Nhớ từ cái thuở mới đi xa
Tiếng vạc kêu sương vắng nhớ nhà
Đeo đẳng đèn khuya soi cổ quận
Phương đài quốc quốc vọng gia gia

Thương nhớ quê hương suốt tháng năm
Buồn trông con nhện lại giăng giăng
Vương tơ kéo ruột phơi màn gió
Đứt đoạn ru hời tiếp tục giăng

Bốn mùa cứ thế trái lê thê
Cảnh cũ đường xưa lối ngõ về
Dấu vết chìm sâu đong ký ức
Trùng dương mờ phủ bóng sơn Khê

Tháng năm cứ thế trôi đi qua
Bếp lửa hồng êm chẳng nhạt nhòa
Tình tự không khô treo dốc đá
Hương quê một cỗi của riêng ta

Đã quen gió lộng với mưa lùa

Chiếc bóng thời gian trả bốn mùa
Lịch cũ không còn ghi tuế nguyệt
Tình quê vẫn đẹp dấu hương xưa

Bốn mùa thương nhớ nỗi niềm quê
Trần ngập đong đưa lộng bốn bề
Đêm ngủ còn mơ kêu gói mộng
Trả ta một cõi của hương quê.

Tháng 10 – 2008

Hư vô nhờ hạt bụi

Ta hỏi không gian rộng mấy chiều
Có còn một khoảng nhỏ hoang liêu
Để ta đến cuối bờ xa vắng
Vén bức rèm ghi dấu tuyết siêu

Ta hỏi thời gian kéo mấy thì
Quá - tương - hiện tại, thử còn chi
Mà sao cuốn hút ba thời mãi
Nếu chẳng có ta, nghĩa lý gì

Ta hỏi trần gian rộng tới đâu
Có nơi nào đó thật thâm sâu
Để ta đi đến lưu vài nét
Mai một bắt lên một nhịp cầu

Vũ trụ nhìn ta luống ngại ngùng
Có gì vô thi với vô chung
Nếu không hạt bụi trùng trùng chuyển
Thì cả hư vô chết lạnh lùng

Thế thì ta có ngại chi đâu
Bởi vọng, nên đeo lăm móng cầu
Bỏ vọng, chơn như tròn tánh thể
Sóng tan biển lặng gói kê đầu.

Tháng 10 – 2008

Vào vườn lục bát ta chơi

Vào vườn lúc bát ta chơi
Đụng ca dao lúc đầu đời chui ra

« Con tôi kháu quá, úi chà
Nhắm nghiền đôi mắt, khóc la dậy trời
Sữa nè, vú mẹ con ơi
Ngậm vào ngọt lịm, nín lời im ngay »
Mon men theo tháng với ngày
Lời ru êm ả, mát tay mẹ hiền
Lên năm lên bảy chơi rong
Trường làng bập bẹ vỡ lòng ngược xuôi
“Tiên học lễ phải nhớ làm đầu
Kế đó lần hồi là hậu học văn”
Nếu mà bút mực siêng năng
Mai kia một nọ băng băng vào đời
Dù cho đèo, dốc, núi, đồi
Dù cho biển cả, sông ngòi, vũng nông
Trơ như đá, vững như đồng
Nung thêm chín, lửa thêm hồng, mới chuyên
Vào đại hải, đã có thuyền
Vượt gai góc, đã có kiềng ba chân
Sinh ra, vốn sẵn đầu trần
Phong sương nào ngại phù vân xéo dầy
Sinh ra, vốn đã trắng tay
Gian truân nào ngại kéo cày bừa lê
Nguyễn Du, một áng thiên thư
Thúy Kiều là chị, em, ừ, Thúy Vân
Vân Tiên, một áng theo vần
Học đường đến cả dân gian lâu lâu
Còn kia Kỳ Ngộ Bích Câu
Còn đây tuyệt tác chở tàu đi xa
“Chú Cuội ngồi gốc cây đa
Ăn cơm với “muối” ăn cà với dưa”
“Thằng Bờm có cái quạt mo
Phú ông xin đổi ba bò chín trâu”
Qua cầu, tặng lá trên cầu
Để cho tà áo rầu rầu gió bay
Thời xưa lục bát lên mây
Thời nay lục bát hoa say trên ngàn
Hồn nhiên như con cá vàng
Gặp câu lục bát đờ mang thần thờ
Nai hiền tiếc rẽ ngăn ngõ
Tiên ông thức dậy còn mơ giấc nồng
Đồng vàng thơm lúa trở bông
Gặp câu lục bát thương lòng mạ xanh
Yến oanh ca hát trên cành
Gặp câu lục bát long lanh mắt nhìn
Trăng sao đang ngủ lặng thính
Gặp câu lục bát چرا mình sáng đêm

Thả hồn về cõi lãng quên
Gặp câu lục bát bung mền chui ra
Dạo chơi cho biết vậy mà
Làm thơ gì cứ theo đà bương đi
Không thơ thì gọi là thi
Ai thích thì đọc, ai kỳ thì thôi
Thật ra, ta đã nói rồi
Vào vườn lục bát dạo chơi thế nào
Ta đâu có dám trèo cao
Lỡ té chổng gọng kêu gào hổ người
Ta đâu dám để người cười
Có cười cũng bởi tại người đọc qua
Thôi, không kéo gỗ đẩy đà
Kéo qua kéo lại chóng tà lưới cưa
Ngoài kia đang đổ cơn mưa
Ta nhanh xếp bút mưa chừa ai đâu
Kéo trang giấy bị ướt nhàu
Mực loang bay mất biết đâu mà lần
Thôi nghe, chấm dứt hết vãn
Đến đây dừng lại tiễn chân khách chào.

Tháng 10 – 2008

Trăng tàn chưa pha !

Đêm đêm trăng sáng tròn trăng
Nhân gian mời đón chị Hằng đi chơi
Đi vào châu thị rạng ngời
Đèn đường góc phố người người lại qua
Đi vào đồng nội xa xa
Thơm thơm bông lúa lá hoa trĩu cành
Lên cao gặp đỉnh non xanh
Sa vào rừng thấp gặp ngành suối reo
Băng qua lưng chừng núi đèo
Len men mồm đá cheo leo giữa trời
Xuống sông ra biển vui chơi
Gặp ghềnh sóng vỗ trùng khơi xô bờ
Vào thăm nghĩa địa tiêu sơ
Hồn ai thấm lạnh đội mồ bước ra
Đi chơi, chớ ngại chi mà
Chị Hằng theo bước trăng ngà cùng ta
Ngàn sao nhấp nháy xa xa
Cho chơi chung với kẻ tà trăng mờ
Cùng đi dưới ánh trăng mờ
Viếng thăm ngõ vắng cuối bờ hoang liêu

Chùng như hiện nét cầu kiều
Xưa kia ai đứng đìu hiu một mình
Hư vô một cõi lặng thinh
Chưa nhòa chiếc bóng lung linh xa mờ
Chị Hằng còn luyến trăng mơ
Nhưng chân đã mỗi giả vờ nói nhanh
Tạm chia tay nhé chưa đành
Còn đêm mai một chúng mình dạo chơi
Khi hoàng hôn ngủ lưng đồi
Ta cùng trăng xuống thăm người nhân gian
Chị Hằng nói thật nhẹ nhàng
Thôi, chào chị nhé, trăng tàn chưa pha.

Tháng 10 – 2008

Thói quen lên tiếng

Cà phê buổi sớm thật hay
Hớp vô một ngụm mắt cay giảm liền
Có người thời tách trà xanh
Cái nóng chạy khắp ngọn ngành châu thân
Mùi thơm bốc khói tương lân
Làm thêm hớp nữa thêm phần thơm ngon
Thói quen đã nhẫn lối mòn
Mới nghe hương vị, ví von biết nào
Một khi không có thì sao
Như thiếu gì đó nôn nao ngóng tìm
Nhờ mà không có đành im
Thói quen lủi thủi xuống chìm chưa qua
Vô tình có kẻ đương pha
Đôi mắt sáng rỡ như là gặp tiên
Đôi lời to nhỏ làm quen
Kiếm ly pha nước tay liền liền tay
Nâng ly nở nụ cười ngay
Sáng giờ trông đợi thật may đây rồi
Thói quen quả thật dễ người
Cà phê cũng thế trà bôi cũng cùng
“Ồ đời muôn sự của chung”
Thói quen mới hiểu ngại ngừng chi nhau
Phải không hỏi khách cùng tàu
Vài ngụm là đủ, con tàu bỏ không
Rồi mai lại tiếp chưa xong
Mới nghe tiếng gọi thói quen riêng mình !

Tháng 10 – 2008

Chào ánh bình minh

Vẫy chào loé ánh bình minh
Màn đêm thức giấc tựa mình tan nhanh
Tiếng chim đầu đó thanh thanh
Vang lên ca hát trên cành líu lo
Vàng đồng ửng mộng nhấp nhô
Vươn lên góc biển điểm tô nắng vàng
Bầu trời mở rộng thênh thang
Mây còn ngái ngủ trên ngàn buồn bay
Biển êm chưa ngọn sóng lay
Hải âu đã lượn hây hây nắng lồng
Thùy dương uốn biển cong cong
Chạy theo bờ cát khuất vòng xa xa
Màn sương rải nhẹ đêm qua
Gợn màu loáng bạc la đà cỏ cây
Núi rừng thức dậy loay hoay
Mở ra giấc điệp trùng vây núi rừng
Xa xa thung lũng ngập ngừng
Nắng vàng len lén sáng bùng lâu rồi
Vẫy chào ngày mới tinh khôi
Vạn vật khởi động đất trời lặng yên
Mỗi loài mỗi vẻ tự nhiên
Vươn lên sức sống uyên nguyên của mình
Thôi nghe, chào ánh bình minh.

Tháng 10 – 2008

Thơ tuyệt ý lời

Làm thơ mà rút không ra
Ấy là chưa chịu vào nhà thơ chơi
Làm thơ mà chẳng ý lời
Ấy là lóng ngóng lời khơi bên ngoài
Làm thơ mà nghĩ xa xôi
Là đem thơ gởi lên đời rêu phong
Làm thơ mà viết lông bông
Là đem thơ vãi xuống sông lều bều
Thơ là gắm ngọc hoa thêu
Sương sa đêm lạnh nắng chiều còn vương
Thơ là một cõi tinh tường
Bước đi qua khỏi bên đường còn rung
Thơ là tuyệt ý vô cùng

Kéo đầu vô thí, vô chung rợn hồn
Thơ tràn qua cõi càn khôn
Vũ trụ nín thở thiệt hơn tỏ bày
Thơ lướt sóng gió ngàn bay
Tinh tú đứng lại đưa tay van cầu
Thơ phun nét ngọc minh châu
Hư vô ái ngại gổ đầu thiên thu
Đừng đem thơ nhốt lao tù
Gọng kèm bút khóa mịt mù mở toang
Đừng đem thơ nhét tối om
Trên núi hết đỉnh trên non hết rừng
Đừng đem thơ thả vô chùng
Biển khơi hết sóng, đêm trường hết sương
Thơ đi muôn hướng ngàn phương
Văn phong thi phú tư lừng hồn ai
Thơ vào cuối nẻo thiên thai
Còn nghe âm cảnh tuyền đài giá băng
Thơ vào cuối nẻo cung trăng
Chú Cuội hót hải chi Hằng ngân ngơ
Bởi chưa bước vào cõi thơ
Đứng nhìn ngoài cửa hững hờ thế thôi
Một khi đã bước vào chơi
Đến khi nhắm mắt còn lời thiên thu
Ra thăm nghĩa địa hoang vu
Thơ còn lảng vảng sa mù khói hương
Âm dương chưa hẳn hai đường
Cách nhau lẩn kẽ vô thường hợp tan
Sinh tử chưa hẳn hai đàng
Chia tay lối hẹn rẽ ngang vô cùng
Biết đâu mai một xài chung
Câu thơ xưa cũ lạnh lòng từ lâu
Chờ đi, sẽ biết ngàn sau
Ngàn xưa chung một con tàu ba sinh
Ô hay, ta nhận ra mình
Tưởng ai, nào ngờ lại mình với ta.

Tháng 10 – 2008

Câu thơ Lục Bát là gì ?

Câu thơ lục bát là gì
Câu sáu câu tám cứ đi nối dài
Gieo vắn theo điệu chẳng sai
Có khi luyện lái âm giai cùng thì
Chữ cuối câu sáu âm gì

Chữ sáu câu tám chi chi ấy mà
Chữ cuối câu tám lân la
Bắt qua câu sáu thế là Vân Tiên
Vân Tiên thương mẹ kiếm tiền
Mắt mù tay viết kim tiền rớt ra
Vân Tiên thương mẹ lo xa
Viết hoài tiền bạc vào nhà thăm chơi
Vân Tiên thương mẹ một đời
Vần thơ lục bát lên ngôi chiếu ngời
Cần chi điều đồ đãi bồi
Chén thù chén tạc lở bồi nhân gian
Cần chi áo gấm về làng
Cụ Đồ tên Chiêu có màng chi đâu
Cần chi danh lợi đâu đâu
Họ Nguyễn Yên Đỗ còn lâu mới thềm
Cùng thời đã rũ lãng quên
Vân Tiên còn nhắc trước đèn đến nay
Cùng thời cát bụi mây bay
Ba Tri còn đó tỏ bày chi ai
Câu thơ lục bát lên ngai
Chiếc chiếu văn học phương đài nâng niu
Rồng bay phượng múa yêu kiều
Thơ tân thời đại đa chiều tứ thơ
Trông qua lục bát trầm trở
Mỗi loại mỗi vẻ ai lừa chi ai
Viết đi mới biết anh tài
Thơ văn thi phú kẻo nài sao hay
Nhìn kia, trăng rụng sao lay
Chim sa xuống nước cá bay lên ngàn
Nhìn kia, mây kéo lang thang
Ngập ngừng đứng lại trên đàng về dinh
Nhìn kia, tre biếc trúc xinh
Có ai thấp thoáng đầu đình ngóng trông
Đến đây, viết nữa hay không
Vần thơ bỏ ngõ chưa xong đâu nào
Thôi chờ mai một biết sao
Câu thơ lục bát cấm sào nghỉ ngơi.

Tháng 10 – 2008

Đồng nội hương quê

Hương quê đồng nội mơn man
Mạ xanh ươm mộng lúa vàng ươm hương
Ấy anh tát nước bên đường

Ấy cô cây lúa bên nương nắng chiều
Mục đồng đuổi gió thả điều
Em thơ bắt bướm yêu kiều nhẹ tay
Chuồn chuồn đảo lượn nắng bay
Chim muông ca hát sáng ngày líu lo
Nhà nông mong mỗi sao cho
Mưa hòa gió thuận ấm no đủ đầy
Nhà tranh mái khói vui vầy
Đêm trăng đập lúa hây hây ửng hồng
Chị Hằng đứng ngó trên không
Trái vàng trăng nhẹ gió bông thôn trang
Làng trên xóm dưới vang vang
Nồi cơm ấm áp thiên đàng là đây
Bốn mùa cứ thế phay phay
Trời cao kệ ổng, đất dày mặc ông
Còn ta có ruộng với đồng
Mấy đời vẫn sống, mấy dòng vẫn qua
Kia là quê ngoại gần xa
Đây là quê nội nào xa nào gần
Phong trần mặc kệ phong trần
Hương quê đồng nội lựa lần thế thôi
Vậy mà tự thuở nằm nôi
Đến khi bươn chải trường đời thênh thênh
Mơ về một mái ấm êm
Đêm đêm thoảng nhớ nào quên quê mình.

Tháng 10 – 2008

Nào ai muốn viết !

Mẹ tôi mái tóc trắng bay
Một sương hai nắng thân gầy nuôi con
Cha tôi nào nệ hao mòn
Xuống sông tát biển lên non kéo cày
Anh tôi gồng gánh hai vai
Quốc kêu quốc quốc, gia nài gia gia
Chị tôi, như mẹ ấy mà
Hai quê một cảnh đầy đà tháng năm
Em tôi tuổi trẻ bỏ quên
Sớm lao khổ lụy thác ghềnh trầm kha
Còn tôi mang kiếp không nhà
Nửa đời cũng đã mặn mà ngân sương
Gian truân cho thấm nghề thường
Tóc tang cho thấm đoạn trường phù sinh
Khép hờ cánh cửa nhục vinh

Mở ra đóng lại nã mình cùng ta
Mẹ tôi bóng xế mau qua
Tuyền đài một chuyến đi xa không về
Cha tôi gác mái ước thề
Cuộc đời bỏ lại bên lề thiên thu
Có khi tôi vén mây mù
Tìm cha tìm mẹ âm u rộn hồn
Lặn sâu nỗi nhớ tìm quên
Nào anh nào chị nào em cuối trời
Một đàn cháu chất loi nhoi
Là cốt là nhục nối đời mai sau
Dừng chân đứng lại bên cầu
Đầu nguồn cuối ngọn nước trôi lững lờ
Vô tình để rớt vãn thơ
Nhờ ai bắt gặp xin lờ dùm nghe
Nào ai muốn viết đâu hè !

Tháng 10 – 2008

Chim bay cuối trời

Nhìn trông núi thẳm non xa
Lòng nghe man mác quê nhà biệt khơi
Nhìn trông biển vỗ sóng nhồi
Nổi niềm cố quận nổi trôi vô bờ
Nhìn trông xác lá tàn khô
Phất phơ gió bụi xác xơ cội cành
Nhìn trông hun hút đầu gành
Bờ lau toại tả treo nhành tà dương
Nhìn trông cát đá bên đường
Canh thâu xuống lạnh ngấn sương đêm dài
Đường xưa lối cũ cỏ hài
Trăng tàn nguyệt khuyết gợi đài xa xôi
Một mùa thu tím lên ngôi
Bao mùa thu tím da môi tóc sương
Một mùa đông lạnh thê lương
Bao mùa đông lạnh tư lừng hồn ai
Một mùa xuân héo hoa cài
Bao mùa xuân rụng nhạt phai mấy lần
Một mùa hạ trắng điêu tàn
Bao mùa hạ trắng bẽ bàng ve kêu
Bèo trôi bến lở lều bều
Lục bình chìm nổi lêu nghêu giữa dòng
Tình quê lượm nhớ ra đong
Chất vào một đồng hành trang xa nhà

Tìm quên gởi chốn phôi pha
Kết thành một khối nào ta với mình
Chim bay vỗ cánh lao linh
Biết đâu tổ ấm nặng tình hờ chim
Hoàng hôn đỏ bóng im lìm
Chim bay mất hút buồn tênh cuối trời.

Tháng 10 – 2008

Bí quyết làm thơ ?

Làm thơ đâu bí quyết gì
Muốn thì cứ viết có chi ngại ngần
Lỡ mà vào chỗ đường cùng
Vò đầu bóp trán, lưng búng chui qua
Lỡ mà kiếm chữ không ra
I tờ xuôi ngược ê a đâu rồi
Lỡ mà mộng tưởng xa xôi
Nhắm con mắt lại mỉm cười là xong
Nhìn xem nước đục nước trong
Dòng sông cứ chảy đục trong làm gì
Ngại chi bút pháp văn thi
Xuất từ tâm ý diệu kỳ đó thôi
Ngại chi từ ngữ cạn lời
Trùng dương thử hỏi biển khơi mấy bờ
Đừng ham trau chuốt câu thơ
Đẻo gọt bó rọ đại khờ văn thi
Khi leo lên đỉnh kinh kỳ
Khi vào hố thăm tư nghì hồn ai
Khi thì mở lối thiên thai
Khi thì lặn xuống tuyên đài dạo chơi
Thơ là tình luyện ý lời
Nhân sinh, vũ trụ, cuộc đời mà ra
Thơ là chất lọc âm ba
Rồng bay phượng múa kiêu sa tuyệt vời
Như ta cứ viết lời khơi
Thành bài thơ tặng cho đời, thể thôi.

Tháng 10 – 2008

Thơ cóc, thơ gặm !

Hỏi rằng tôi viết làm chi
Chữ nghĩa bỏ phé làm gì tính sao

Hỏi rằng tôi viết chi nào
Viết rồi mới biết, hỏi sao trả lời
Chữ nghĩa tôi viết tôi chơi
Tôi đâu đá động cuộc đời của ai
Cho nên thảnh thoảng lai rai
Viết lui viết tới dài dài thế thôi
Lỡ ai có đọc đôi lời
Thậm chí trách móc, chịu đời, biết sao
Đánh giá, bình phẩm thấp cao
Khen chê, bàn bạc, thế nào, biết đâu
Hỏi trời sao đổ mưa ngâu
Tang thương biển hải bể dâu làm gì
Hỏi đất lồi lõm mà chi
Chông gai hầm hố, phẳng lý là sao
Người hay thi bá thi hào
Thơ thần, thơ thánh, dăng cao chiếu ngời
Còn tôi, thi trụt, thi trôi
Thơ cóc, thơ gặm, tôi ngời chiếu mạnh
Dù cho đôi rách tơ mảnh
Tôi phơi màn gió, treo cành tàn khô
Dù cho cổ đọc không vô
Tôi đem thả xuống sông hồ biển khơi
Trôi theo bèo bọt sóng mồi
Tấp vào bến cát, tôi lồi lên bờ
Đem hơi lửa sấy cho khô
Chứ không đốt cháy bụi tro tan tành
Đem ra giữa chốn trời xanh
Đề nhờ gió thổi loanh quanh trên ngàn
Nương mây chìm nổi lang thang
Gặp mưa đổ xuống, tôi mang về nhà
Bởi vì, nó chính của ta
Tôi đâu dám để vào nhà ai đâu
Xin người chớ trách đâu mâu
Tôi không cố ý, nói rồi đó nghe !

Tháng 10 – 2008

Thế thái nhân tình !

Nhân tình thế thái trong đời
Mượn trang giấy trắng đôi lời nhớ ghi
Viết rồi chẳng biết làm chi
Cất trong học tủ làm gì biết sao
Lấy ra cũng chẳng làm sao
Cất trong học tủ đi nào, biết chi

Cuộc đời nhân ngã làm gì
Thế thời bào ảnh làm chi, ba đào
Vây mà “Nam Đâu”, “Bắc Tào”
Đông Tây bán loạn cào cào lẫn quay
Trắng đen, đen trắng đổi thay
Dây dưa những nặng kéo cày bừa lê
Tình người treo đỉnh nhiều khê
Tin yêu chôn đáy nẻo nề khổ đau
Người trong một nước cũng rầu
Huống chi thiên hạ năm châu sao đành
Quyền uy, tham vọng, lợi danh
Mộng vương đồ bá tranh giành ăn thua
Được thời tự đắc “làm vua”
Thua thời “làm giặc” phủ bùa hôi tanh
Gây thù chuốt oán tơ mảnh
Tạo mê hồn trận vờn quanh ma đầu
Lớn làm theo lớn tranh nhau
Nhỏ làm theo nhỏ đủ màu trần gian
Nhân tình thế thái đa mang
“Trèo lên lưng cọp” làm càng phóng lao
Nhân tình thế thái lộn nhào
“Đến khi xuống chó”, chiêm bao mất rồi
Lâu đài nghiệt ngã ôi thôi
Nhân tình thế thái trong đời tỉnh chưa ???

Tháng 10 – 2008

Tâm hồn Việt Nam

Anh hùng phỉ chí tang bồng
Dọc ngang bốn biển lông hồng nhẹ bay
Trời không chuyển, đất không lay
Lòng không đổi, dạ không thay, một đời
Đến khi gác kiếm, nghỉ ngơi
Tìm về chốn cũ núi đồi thơm hương
Trượng phu, quân tử đường đường
Kinh bang tế thế tầm phương cứu đời
Nặng nghĩa lớn, nhìn xa xôi
Tình nhà gói ghém nhỏ nhoi treo cành
Đến khi cuối nẻo tung hoành
Tìm về chốn cũ, mái tranh quê nghèo
Người thường đâu dám leo trèo
Thanh bần an phận eo sèo thứ dân
Người ta quyền biến lượng phân
Dân quyền giản dị, không cần bon chen

Xa nhà, nổi nhớ lên men
Từ khi giã biệt, chưa quên chút nào
Xa nhà, nổi nhớ còn cào
Con thuyền bến cũ cắm sào ngóng trông
Mai về, tìm lại dòng sông
Lên thuyền chèo chống qua sông với làng
Xa quê, tre cũng ít vàng
Xa nhà, trúc cũng ngõ ngàng ít xanh
Ruộng đồng trơ trọi nắng hanh
Bờ ao cá bỏ ngậm vành trăng soi
Dân quê chỉ nói thế thôi
Không hoa không mỹ đãi bơi ngược ngược
Dân quê không chút thiệt hơn
Vậy mà trọn vẹn tâm hồn Việt Nam.

Tháng 10 – 2008

Anh hùng còn rơi lệ !

Xa nhà, ai chẳng nhớ thương
Nhớ nhà, ai chẳng đoạn trường canh đầu
Có nghe sỏi đá kêu đau
Có nghe bãi biển bờ lau xạt xào
Đêm còn le lói vì sao
Trăng còn vọi vọi trên cao băng ngàn
Sông đi hai ngã giăng ngang
Cuối dòng còn đợi trên đàng ra khơi
Người đi, cá lặn biệt hơi
Trùng trùng sóng vỗ biết trời nơi đâu
Bơi lên, ngược nước phủ đầu
Để gì gặp lại nhịp cầu xa xưa
Người đi, như thể gió lùa
Thời gian con đẩy bốn mùa lại qua
Ngày về, cứ thế đi xa
Nhớ thương, cứ thế câu ca tang tình
Tình tang tích tịch tang tình
Cung đàn réo rắt quê mình chìm sâu
Tình tang tích tịch con tàu
Nhà ga đứng lại con tàu chạy đi
Xịch xịch phụt khói đen sì
Đường tàu nhỏ lại kinh kỳ xa mơ
Tàu đi, còn có chuyến về
Người đi, gởi gió lê thê bên đàng
Xa nhà, bỏ ngõ âm vang
Nhớ nhà, mây kéo lên ngàn tìm quên

Phương trời cuối nẻo thênh thênh
Trôi về nổi nhớ lên đênh não lòng
Nhiều khi đem nhớ ra hong
Âm đâu không thấy mà đông lạnh lùng
Cho rằng suy nghĩ mông lung
Xưa nay biết mấy anh hùng lệ rơi !

Tháng 10 – 2008

Độc trang Sử Việt

Nhìn qua hình ảnh quê mình
Độc trang Sử Việt nặng tình nước non
Nơi đâu cũng có dấu son
Nơi đâu cũng có gợn hồn núi sông
Nhìn qua hình ảnh quê hương
Độc trang Sử Việt vấn vương tự tình
Nơi đâu cũng có anh linh
Nơi đâu cũng có bóng hình Tổ Tiên
Nhìn qua hình ảnh Ba Miền
Độc trang Sử Việt hồn thiêng hiện về
Hiện về khắp nẻo sơn khê
Băng qua sông biển vỗ về đảo xa
Nam Quan, Việt Bắc hoan ca
Cà Mau, Rạch Giá mặn mà thùy dương
Thượng Du đón nắng gói sương
Trung Du ươm mộng trên đường về Xuôi
Xuôi về Hà Nội không nguôi
Thăng Long ẩn bóng u hoài Cổ Loa
Văn Lang muôn thuở không nhà
Hùng Vương vờ vợi trên tòa Quốc Ân
Bạch Đằng mưa vũ mây vắn
Bức tranh tuyệt thế phong thần Hạ Long
Vào thăm Xứ Nghệ chạnh lòng
Sông Gianh gợn gợn Đàng Trong – Đàng Ngoài
Vào thêm chút nữa ai ơi
Bên dòng Bến Hải ru hời tình tang
Cổ Đô khép kín mơ màng
Phải chăng sợ Phá Tam Giang thuở nào
Dừng chân Bình Định nao nao
Tháp Chàm phương phát rì rào gió bay
Nha Trang mây nước sóng lay
Thùy dương cát trắng tỏ bày cùng ai
Bước vào Gia Định - Đồng Nai
Ba trăm năm cũ hoa cài Thành Đô

Vũng Tàu, bãi Trước mời vô
Bãi Sau xin hẹn Cần Giờ xuôi Nam
Vào thăm sông nước mênh mang
Đồng bằng Sông Cửu bạt ngàn phì nhiêu
Cần Thơ như lụa bọc điều
Bước đi như vương cầu kiều Hậu Giang
Cà Mau, Rạch Giá rẽ ngang
Kia ra Phú Quốc, đây đàng Hà Tiên
Dọc theo biên giới Cao Miên
Đi thêm chút nữa nối liền Ai Lao
Trường Sơn nghe gió Thượng Lào
Nghe sóng lộng lộng xạc xào biển Đông
Nhìn qua thế núi thành đồng
Kết trang Sử Việt non sông nước này
Hèn chi khói tỏa ngàn bay
Hồn thiêng Dân Tộc thêm dày keo sơn
Dù cho nước chảy đá mòn
Độc trang Sử Việt sắt son muôn đời.

Tháng 10 – 2008

Bốn bài vừa qua

*Anh về thăm lại tình quê, Em về thăm lại quê xưa
Cha về thăm lại quê nhà, Mẹ về thăm lại quê nghèo*

Bốn bài tôi viết vừa qua
Dành cho những kẻ cùng phà qua truong
Cùng xuống mới thấy thương thương
Khác xuống chắc cũng vương vương dấu tình
Bước đi trên khắp quê mình
Làng quê hẻo lánh, châu thành phồn hoa
Nơi đâu cũng khói hương nhòa
Nơi đâu cũng có đèn thờ khói bay
Mắt mà hương khói phải cay
Lòng mà chùn xuống phải lay giọt nồng
Nhờ đâu mới có núi sông
Nhờ đâu mới có sử lồng đan thanh
Hương quê thơm ngát trong lành
Nhuộm từ xương thịt tơ mảnh tóc tang
Da vàng máu đỏ đang mang
Dưỡng nuôi thống thiết võ vàn hồn quê
Ba Miền non nước đề huề
Trải bao vạn lý sơn khô nảo lòng
Đồng vàng thơm lúa trở bông
Đất cày, rạ mục, lưng còng, mồ hôi

Nay mà có những cơ ngơi
Sông dài biển rộng núi đồi đảo xa
Rộng ra khắp nẻo sơn hà
Nuôi từ xương thịt ông cha của mình
Dù em dù chị dù anh
Quyết gia hiện tại thoát vảnh nhiễu nhương
Hỏi thăm dòng họ tông đường
Biết bao người đã góp chường sử dài
Xa hơn, từ thưở phôi thai
Hồng Bàng, Âu Lạc thượng đài Nam ban
Không ai, chẳng họ chẳng hàng
Không ai, khác cội khác nguồn mà ra
Cùng nghe quốc quốc gia gia
Đồng bào đồng bọc đồng là anh em
Thế là trước lạ sau quen
Tiếp tay công sức đáp đền quốc ân
Ân Tổ Quốc, ân tiền nhân
Ân Dân tộc, ân tương lân giống nòi
Quê hương sông núi đắp bồi
Hồn thiêng sông núi người người nhớ ghi.

Tháng 10 – 2008

Anh về thăm lại tình quê

Anh về thăm lại tình quê
Nghe hồn sông núi vỗ về cảm giao
Mỗi bước đi, một tự hào
Mỗi bước chân, một rạt rào nhớ thương
Làm trai trả nợ núi sông
Hai vai gánh vác tang bồng xưa nay
Lông hồng phát gió tung bay
Chiến bào bạc trắng dẫu giày bốn phương
Giang san chông chất cốt xương
Máu đào thấm đượm quê hương xanh màu
Mấy ai chinh chiến bạc đầu
Ly bôi chưa cạn đã châu anh linh
Thẻ bài xóa mất tên anh
Thêm một chiến sĩ vô danh hương thờ
Kể từ mở nước dựng cờ
Bàn thờ Tổ Quốc mịt mờ khói bay
Bao tấc đất, núi sông này
Lũy thừa nhân cộng sâu dày thân trai
Bao ngõ ngách, chốn tuyền đài
Không nơi nào thiếu hình hài chinh nhân

Nơi đâu, anh cũng dần thân
Ở đâu, anh cũng dự phần máu xương
Bước đi từng bước trên đường
Lắng lòng, mới thấu đêm trường sương pha
Tại sao tiếng quốc kêu gia
Tại sao tiếng hạc lan xa vọng dài
Hương quê đậm nét phương đài
Hồn quê đậm nét dấu hài trường chinh
Viếng thăm thương lấy quê mình
Chắp tay khấn nguyện đơm tình núi sông.

Tháng 10 – 2008

Em về thăm lại quê xưa

Em về thăm lại quê xưa
Em nhớ mang máng chứ chưa biết nhiều
Sinh ra không bọc vải điều
Mà bọc khổ rách chắt chiu thân nghèo
Nhớ rằng lòng mẹ hắt heo
Tấm thân cô phụ eo sèo nuôi con
Ngày ngày mua gánh bán bưng
Đêm đêm thức giấc xoay lưng mẹ ngồi
Có khi mẹ khóc xa xôi
Con không hiểu thuở đầu đời mẹ ơi
Ngày xưa hỏi mẹ đôi lời
Cha đâu không thấy đơn côi cửa nhà
Mẹ rằng cha đi thật xa
Cha dâng cho nước, cửa nhà cho “Me”
Ve sầu chín khúc ruột se
Đến nay còn nhớ câu về dân ca
“Thân trai là của quốc gia
Thân gái là của cửa nhà nuôi con
Thân cha gieo đĩnh Thái Sơn
Thân mẹ khung cửa mỗi mòn vọng phu
Vọng phu gọi gió ngàn thu
Mền đơn chiếc bóng mịt mù khóc sương
Nỗi lòng nát cõi tơ vương
Một thân chống đỡ trăm đường xót xa »
Lớn lên con mới hiểu ra
Hèn chi cha đã đi xa không về
Thỉnh thoảng nhìn mẹ ủ ê
Dưa muối mẹ gấp, cá mè cho con
Có khi mẹ quệt lỏi mòn
Từ trong mắt mẹ giọt tròn lăn lăn

Có khi tay áo làm khăn
Mẹ lau thật vội sợ con mẹ buồn
Hèn chi lòng mẹ héo hon
Ít cười ít nói không son không màu
Mẹ em già sớm ốm đau
Theo cha đi xuống chuyến tàu tử sinh
Còn em, mấy chị em mình
Lớn lên mỗi đứa lưu linh lạc loài
Nay về như thể tìm tòi
Chôn nhau cắt rốn cõm cời tuổi thơ
VẬY mà Quê Mẹ đó nghe
Quê Cha đó nhé, tiếng ve trưa hè
La đà chi nữa lá me
Lơ thơ nhánh trúc lũy tre đầu làng
Lòng em vẫn nhớ mênh mang
Nhà quê không có, nén nhang vẫn còn
Mắt em cũng có lối mòn
Như mẹ ngày trước giọt tròn chảy quanh
Ngồi bên bãi cỏ xanh xanh
Bóng Cha nhìn Mẹ ngậm vành trăng soi
Kia là nấm mộ Cha ơi
Đây là nấm mộ Mẹ ơi hương mờ
Chìm sâu vào cõi trơ vơ
Thương Cha khóc Mẹ thả bè con côi
Ghé thăm Quê Nội lưng đồi
Nào Cô nào Bác đã ngoài mấy mươi
Ghé thăm Quê Ngoại đôi người
Cậu, Dì cũng đã nụ cười già nua
Chào nghe, tiếng gọi quê xưa
Chào nghe, tình tự gió lùa đêm đông.

Tháng 10 – 2008

Cha về thăm lại quê nhà

Cha về thăm lại quê nhà
Trên đôi nạng gỗ yếu già nửa thân
Nửa này gió bụi phong trần
Nửa kia phân mục góp phần quê hương
Bao năm túy ngọa sa trường
Cùng anh em, nhuộm máu xương biên thùy
Mịt mù khói súng tinh kỳ
Đạn bom siêu đẳng còn gì thịt da
Chiến trường sôi động xông pha
Trận địa khùng khiếp nhào ra tuyến đầu

Núi rừng lá thấp chìm sâu
Đèo cao hú gió nhuộm màu dọc ngang
Nửa thân còn lại đang mang
Biết bao đồng đội nát tan mấy lần
Nửa thân còn lại cơ bản
Biết bao đồng đội tấm thân sao tìm
Suối vàng anh đã ngủ yên
Hương hồn vất vưởng giữa triền núi xanh
Ghi thêm chiến sĩ vô danh
Hương đài tưởng niệm tự thành sử ca
Nay cha về lại thăm nhà
Mấy lần đã bỏ quê nhà ra đi
Khi đi có mẹ tiễn đi
Khi về mẹ đã biệt ly lâu rồi
Khi đi vợ tiễn nghẹn lời
Khi về vợ ngủ biệt khơi đáy mộ
Người thời thiếu phụ khăn khô
Cha thời binh phé thấp nhòa nén hương
Quê nhà không phải hậu phương
Cha con dắt díu tìm đường phó thân
Nay về thêm nữa một lần
Mái đầu bạc trắng phù vân cuối đời
Con nay gần nửa kiếp người
Thì cha đã quá bảy mươi cõi còm
Chống đôi nạng gỗ lom khom
Một trời quê cũ mắt mòn kéo mây
Trên đèn tổ quốc khói bay
Dưới đèn cha chống đôi tay lựa lần
Để mà tưởng nhớ tiền nhân
Kính bao thời đại góp phần quê hương
Để mà tưởng nhớ tiếc thương
Oanh oanh liệt liệt đường đường hồn thiêng
Giang sơn trên khắp ba miền
Đời sau thủa trước nối liền lung linh
Nén hương thâm lệ lưu tình
Nén hương cũng để thương hình bóng cha.

Tháng 10 – 2008

Mẹ về thăm lại quê nghèo

Mẹ về thăm lại quê nghèo
Tấm thân của mẹ đặng đeo nhiều điều
Nhìn ra cửa trước tịch liêu
Cửa sau nhìn lại chín chiều ruột đau

Một sương, hai nắng thịt thau
Ba nhà, bốn cửa mắt sâu hoen mờ
Năm canh, sáu khắc đêm mơ
Bảy cay, tám đắng tóc tơ trắng màu
Chín, ra Ái Tử mưa ngâu
Mười, vô Cô Phụ bến tàu biệt ly
Chồng thì rửa mực âm ty
Con thì biên ải một đi không về
Nhà tranh bếp lửa ủ ê
Nhiều khi tro lạnh không nê cháo com
Ru con nhỏ đại ngủ yên
Mẹ ngồi thơ thẩn trắng đêm canh dài
Sao hôm rồi đến sao mai
Sao khuya sao sớm sao phai sao mờ
Một tay vá víu đơn cô
Một tay vá víu con thơ tháng ngày
Có khi giọt ngắn giọt dài
Hai bờ khô héo nhãn chai lối mòn
Tấm lòng mấy lớp héo hon
Tâm can mấy lớp mảnh hồn thương đau
Bên Ngoại mặt nước rầu rầu
Bên Nội heo hút mưa ngâu đông hàn
Mẹ nhìn nắm mộ rêu phong
Đưa tay sửa lại bát nhang lên màu
Mẹ nhìn di ảnh thật lâu
Rưng rưng khóe mắt giọt châu hai hàng
Mẹ nhìn nền móng bỏ hoang
Nhà xưa biển mất gió ngàn bay xa
Biết bao người mẹ quê ta
Xin kêu tiếng mẹ của nhà Việt Nam.

Tháng 10 – 2008

Bài ca Mẹ Việt Nam

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Đồng bào một bọc một trăm con
Năm mươi theo Mẹ lên rừng núi
Một nửa theo Cha xuống Biển Đông

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Một tay nuôi dưỡng cả đàn con
Một tay chống đỡ lo nhà cửa
Gia thất khang trang thật vẹn toàn

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Một sương hai nắng mỏm non sông
Thân cò lặn lội trên bờ vắng
Nhẹ gánh, chồng đi cứu nước non

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Nữ lưu vùng đất ở phương nam
Đảm đang trinh tiết tròn son sắt
Thùy my nét na vện ngọc vàng

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Một đời gian khổ, không than van
Một đời lao nhọc, không hờn dỗi
Trăm đắng ngàn cay cũng chẳng màng

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Tình thương bát ngát hơn biển Đông
Tấm lòng cao cả hơn trời đất
Nam Bắc Đông Tây, khó sánh bằng

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Vuông tròn cháu cháu với con con
Vện toàn hai gánh Nội cùng Ngoại
Tâm vẫn không suy, lực dầu mòn

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Nữ nhi thực đức vốn trời ban
Anh thư tài trí đan thanh sử
Khi cá vàng hoe, khi cá kình

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Xứng danh với lá ngọc cành vàng
Thời bình, cơm áo vui nhà cửa
Thời chiến, nếu cần voi trận xung

Ai mà không nhớ Hai Bà Trưng
Bà Triệu giương oai, hét vẫy vùng
Cô Bắc Cô Giang cùng sánh bước
Đời sau thưở trước mãi soi chung

Tấm thân của Mẹ vốn là Tiên
Hễ nữ phải nhi không hậu - tiên
Tuy nữ nhưng nam còn nể mặt
Mẹ hiền muôn thưở vĩnh châu viên

Thế mới hát ca Mẹ Việt Nam

Thanh thanh như quít, ngọt như cam
Nhu xôi nếp một, đang mùa mới
Nhu mía đường lau, hạn hán khan

Thế mới hát ca Mẹ Việt Nam
Tay tiên của Mẹ Âu Cơ ban
Vóc tiên của Mẹ soi trời đất
Nhân loại năm châu đâu sánh cùng

Trôi khúc nhịp nhàng ta hát vang
Vỗ tay hòa điệu với cung đàn
Người người nối nhịp cùng nhau hát
Ca hát tung bừng Mẹ Việt Nam.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Hồn non nước

Ta đi từ Nam ra Bắc
Ta đi từ Bắc vô Nam
Đâu đâu cũng cảm tú giang san
Đâu đâu cũng quê hương gấm vóc
Ghènh thác đổ trên núi rừng Bản Giốc
Ái Nam Quan, cửa ngõ của biên thùý
Một ngàn năm Phương Bắc, vẫn còn ghi
Nhắc cháu con đời đời không quên lãng
Thăm Cổ Loa, nghe tâm hồn xao xuyến
Nhìn lâu đài nền cũ, bóng tịch dương
Nhớ Văn Lang của Đức Tổ Hùng Vương
Đất Phong Châu mờ mờ loang dấu tích
Về Hà Nội với sắc màu thanh lịch
Thoáng đâu đây ba mươi sáu phố phường
Chân bước đi mà lòng dạ vẫn vương
Nhớ Thăng Long kinh qua bao thời đại
Vượt Sông Gianh ta đi vào Bến Hải
Sóng vỗ bờ xây sát mảnh hồn đau
Những tang thương chưa vá hết biển dâu
Những vết tích còn hằn sâu tam thể
Đến Cố Đô, trầm buồn đeo nỗi nhớ
Cầu Trường Tiền nhịp khúc gợn Hương Giang
Đề Kinh Kỳ trầm mặc với thời gian
Lý tình tang, hò Nam Ai không dứt
Vào Sài Gòn, đèn muôn màu sáng rực
Nét lung linh mờ ảo nhớ Đô Thành

Đèn sáng trung vãn nhấp nháy sao đêm
Hoàng hôn xuống, sương sa sa thấm lạnh
Vào Miền Nam, cò bay như rú cánh
Chưa giáp vòng vùng châu thổ Cửu Long
Lúa cũng vàng nhưng trời bớt xanh trong
Bờ rộng quá giữa viễn đông hòn ngọc
Mũi Cà Mau, điểm cuối cùng chữ “S”
Sóng vỗ bờ, ôm ấp Đảo Hòn xa
Phú Quốc, Côn Lôn, Hoàng Sa, Trường Sa
Vô số Đảo, dọc biển Đông nước Việt
Anh có biết
Chị có biết
Và em có biết
Dân Việt Nam, dòng dõi của Tiên Rồng
Đất Việt Nam, đất nước của Vua Hùng
Ta bước đi, nghe tiếng gọi kêu chung
Hồn non nước muôn ngàn năm sống mãi
Đẹp lung linh tận biên thùy quan ải
Ngát thanh thiên cả đồng nội châu thành
Ngào ngạt bay khắp biển rộng trời xanh
Hồn non nước Việt Nam cao quý quá.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Tuyên Ngôn của Nước Việt Nam

Dõng dạc tuyên ngôn thưở dựng cờ
Cha Long Quân với mẹ Âu Cơ
Đồng bào trăm trứng dòng Hồng Lạc
Của giống Rồng Tiên đẹp ước mơ

Dõng dạc tuyên ngôn thật đích đang
Hùng Vương Quốc Tổ dựng Văn Lang
Phong Châu đầy nghiệp yên bờ cõi
Văn hiến ngàn năm, sống vững vàng

Dõng dạc tuyên ngôn thật rõ ràng
Trời Nam là của đất dân Nam
Báo cho cùng khắp trong thiên hạ
Mộng bá đồ vương, đập nát tan

Dõng dạc tuyên ngôn của Việt Nam

Đội trời, đạp đất, sống hiên ngang
Bang giao, kết nối trong bình đẳng
Cương quyết không tha bọn bá quyền

Tuyên ngôn đồng dục của Dân Nam
Đã nói quyết tâm, quyết sẽ làm
Tứ mã nan truy, đỉnh đóng cột
Đừng mong tha thứ bọn tham tàn

Tuyên ngôn đồng dục thật đường đường
Khí Việt Nam là khí quật cường
Chất Việt Nam là chất quật khởi
Đụng vào, không chết cũng tan xương

Tuyên ngôn đồng dục thật tinh tường
Nam Bắc Đông Tây khắp bốn phương
Nhân loại năm Châu trên thế giới
Việt Nam chỉ trọng nghĩa giao tương

Nói thề cho hay dân tộc này
Hiên thì, quả thật hiên lành thay
Dữ thì, cũng nhất trong thiên hạ
Đã nói là làm, trị thẳng tay

Hiên, với những ai biết kết giao
Hỗ tương, không có thấp hay cao
Công bằng, bình đẳng cùng trân trọng
Như nghĩa Vườn Đào đẹp biết bao

Dữ, với những ai không biết điều
Ngang tàng, hống hách, nghênh kiêu kiêu
Giương giương, tự đắc, kên kên kiêu
Quật sụm bà chè, hòn phách tiêu

Đồng dục tuyên ngôn nước Việt Nam
Hùng anh lẫm liệt giống da vàng
Hiên ngang bất khuất không hề khiếp
Quật khởi quật cường chống ngoại xâm

Đồng dục tuyên ngôn nước Việt Nam
Ngàn xưa trang sử lộng huy hoàng
Ngàn sau trang sử tô son sắt
Kiên quyết trung trinh thập vẹn toàn

Đồng dục tuyên ngôn nước Việt Nam
Cơ đồ lịch sử của dân Nam

Giang sơn gấm vóc non sông Việt
Sắt lộng pha lê, son thiếp vàng

Đồng dạc tuyên ngôn nước Việt Nam
Đất ta ta sống, không ai xâm
Trời ta ta sống, không ai phạm
Vũ trụ càn khôn đã định ban.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Mỉm nụ cười khô

Muốn niêm đau hết khô
Hãy mỉm nụ cười khô
Tim đau hết đại khờ
Thầy xuống thêm băng giá

Muốn niêm vui xuất hiện
Hãy quẳng gánh ưu sầu
Nước mắt hết giọt châu
Biết tháo tung cánh cửa

Tim đau chết quá nửa
Mang sức sống hồi sinh
Hạnh phúc mãi bên mình
Đừng đóng khung lộng kính

Cỏ úa vàng chết lá
Chỉ mưa nhẹ bay bay
Màu xanh thoáng hiện ngay
Trên đồng khô nắng cháy

Nụ cười thật bén nhạy
Chỉ cần nhoẽn vành môi
Hạnh phúc thật tinh khôi
Sẽ rụng rơi trái chín

Cuộc đời nào màu tím
Cuộc đời nào màu hồng
Mây ngủ gói đầu non
Giọt mơ, uơm sự sống.

Tháng 10 – 2008

Trời quê bỏ ngõ

Nhìn trông từ hạt bụi
Đâu có gì hư hao
Ngày qua như thế nào
Ngày mai đâu biến mất

Nhìn trông trong hạt cát
Thấy biển rộng sông dài
Đâu ghềnh hoa cỏ cài
Cuối bờ reo gió nắng

Nhìn trông hạt gạo trắng
Mở rộng cánh đồng vàng
Xa xa mấy thôn làng
Ven mé rừng cây thấp

Nhìn trông từ hạt bắp
Thấy nương rẫy ngô khoai
Nghiêng thoải thoải bên đồi
Dưới đêm trăng nhảy lửa

Nhìn trông ra đầu ngõ
Thấp thoáng bóng ai về
Con đò đứng bên đê
Cây sào khua đáy nước

Con đường xưa ai bước
Lối cũ đáng ai đi
Hai hàng cây thềm thì
Khung trời quê bỏ ngõ.

Tháng 10 – 2008

Xin hỏi người, đó là ai ?

Đi trong mưa, không ướt áo
Vào trong nước, không bị chìm
Sống trong đời, không khổ não
Xin hỏi người, đó là ai ?

Vào trong lửa, không bị cháy
Vào trong bếp, không tro tàn
Vào bùn đen, không quện cẩu
Xin hỏi người, đó là ai ?

Giữa biển cả, không sóng đầy
Giữa trùng dương, không hải triều
Lòng chứa đầy, tâm trống rỗng
Xin hỏi người, đó là ai ?

Đi ba đường, không chắn lối
Vào sáu nẻo, mãi thông thương
Cả hư vô, không thế giới
Xin hỏi người, đó là ai ?

Giữa mùa xuân, không hoa nở
Vào lạnh giá, không đông hàn
Mỗi thu về, không lá đỏ
Mỗi hạ nắng, không khô khan

Không có đâu, là thời gian
Không có đâu, là không gian
Nhét hư vô trong hột cải
Nhét vũ trụ lọt chân lông

Trong đêm đen, vẫn ánh sáng
Trong tăm tối, vẫn thấy đường
Không hó đèo, không ghềnh ráng
Xin hỏi người, đó là ai ?

Trong rừng sâu, không cô độc
Giữa phố thị, như không người
Sống thanh bần, không thôn dã
Xin hỏi người, đó là ai ?

Mang ba y, trùm pháp giới
Đời một áo, mặc không cùng
Không cần nhà, có ba cõi
Xin hỏi người, đó là ai ?

Khắp ba đường, không đóng cửa
Khắp sáu nẻo, rộng lối đi
Mang hầu bao, không chỗ chứa
Xin hỏi người, đó là ai ?

Tháng 10 – 2008

Đừng đợi ngày mai

Hỡi đau khổ, sao đong đầy mắt lệ
Bởi giọt khô chất chứa ngậm lưng tròn
Thế tại sao không cho chảy tuôn dòng
Bởi nước mắt ngậm ngừng chưa muốn khóc

Thế tại sao ngậm sâu, ru trái chín
Bởi nguồn cơn không lối thoát thông hơi
Thế thì thu chưa tím ngắt cuộc đời
Chờ cuối mùa ào ào phơi lá rụng

Thế tại sao lại ôm đầu bóp trán
Bởi động não ray rứt mảnh hồn đau
Thế niềm đau sao không thấy xuống cầu
Bởi chưa thoát bốn bức tường quán trọ

Thế tại sao đèn khi mờ khi tỏ
Bởi cõi lòng khép kín chôn thâm u
Bầu trời trong sao vẫn đục mây mù
Bởi đen đặc nhưng mưa chưa muốn đổ

Thế tại sao trải bốn mùa than thở
Bởi muôn phiền u uẩn suốt tháng năm
Không mùa đông mà sao rét căm căm
Bởi hạ trắng chiếm ấm nồng tất cả

Hỏi tim nào là tim đau chất chứa
Hỏi lòng nào là nát dạ nắng mưa
Khổ đau không bán, ai bảo tìm mua
Hạnh phúc trên tay, sao đem đánh mất

Tìm gì khi đã mất
Đã mất biết đâu tìm
Giọt khô tràn mi mắt
Chứa đầy ánh sao đêm

Hãy nhìn kia ngõ tối
Đom đóm thấp đêm dài
Bóng thời gian qua khỏi
Đừng đợi đến ngày mai.

Tháng 10 – 2008

Dòng suối nhỏ

Đẹp thay dòng suối nhỏ

Hai bờ mơn cỏ xanh
Nước trong veo róc rách
Gió thoảng mát trong lành

Quý thay dòng suối nhỏ
Ngơ ngác con nai hiền
Giữa núi rừng thanh khiết
Rảo bước thật hồn nhiên

Lành thay dòng suối nhỏ
Mang cam lộ tình thương
Ươm hương thơm dịu ngọt
Trang trải đức thanh lương

Trọng thay dòng suối nhỏ
Ngày lên đón nắng đào
Đêm xuống loang sương bạc
Chắt chứa cả trăng sao

Mến thay dòng suối nhỏ
Ôm vũ trụ vào lòng
Ôm ngân hà xao xuyên
Muôn đời vẫn xanh trong

Thương thay dòng suối nhỏ
Mãi tuôn chảy không ngừng
Qua núi rừng đồng nội
Vào biển cả vô cùng

Biển đời còn đau khổ
Cuộc đời còn tang thương
Cưu mang dòng suối nhỏ
Ban cam lộ pháp vương.

Tháng 10 – 2008

Nghe tiếng chuông ngân

Ai không nghe tiếng chuông ngân
Sao không nghe cả phong trần rụng rơi
Ngã nhân bào ảnh trong đời
Lợi danh phù phiếm chơi vơi gió lùa
Ai không nghe tiếng chuông chùa
Sao không nghe cả hơn thua bẽnh bồng
Bọt bèo quặng gánh trôi sông

Ưu phiền thán oán theo dòng nhẹ tuôn
Ai không nghe tiếng chuông đồng
Sao không nghe cả chìm xuống tử sinh
Bụi bay không vướng tánh linh
Sóng lay không gợn chút tình trần gian
Ai không nghe tiếng chuông vàng
Sao không nghe cả muôn ngàn trâm mê
Đường xưa cùng dắt nhau về
Rong rêu bỏ lại bên lề vô minh
Ai không nghe tiếng cầu kinh
Sao không tỏ ngộ bóng hình xưa nay
“Có thì có tự mây may
Không thì cả thế gian này cũng không”
Lành thay, nghe tiếng chuông ngân
Nghe như thế đó, dự phần Thánh Lưu
Bồ Đề một đóa Vô Ưu
Trở bông sen quý tặng người biết nghe.

Tháng 10 – 2008

Hăm bốn chữ cái

Hăm bốn chữ cái, ráp vần xuôi ngược
Hết viết ngược, rồi lại viết xuôi
Lại thêm Á, Ó, Ê, Ô, Ư
Huyền, Sát, Năng, còn đèo theo Hối, Ngã

Dùng chữ nghĩa, ta tha hồ diễn tả
Dùng ngữ ngôn, ta dặt ý thành lời
Băng ra biển, vượt hải lý trùng khơi
Giữa non cao, thét núi rừng lộng gió

Khi thì đẹp như rồng bay phượng múa
Khi thì sang như bức lụa tranh thêu
Khi nhẹ nhàng chẳng khác nhịp cầu kiều
Khi sắt đá lửa nung hơn gang thép

Vào hí trường, chữ nghĩa cao tiếng hát
Ra chiến trường, chữ nghĩa thét đao binh
Xuống địa ngục, chữ nghĩa quý thần kinh
Lên thiên cung, Thánh Thần tròn xoe mắt

“Ba tác lưới, mà gươm mà súng
Nhà cầm quyền nghe gió cũng ghê gai
Một ngòi lông, mà trống mà chiêng

Nhà quân tử đốt đèn thêm tỏ rạng”

Ngược thời gian, thấy vô thi lãng vãng
Xuôi thời gian, thấy khép cửa vô chung
Chữ nghĩa bay khắp muôn hướng ngàn phương
Trang giấy vẫn phẳng lì trên tay bút

Ngược dòng sử, thấy dựng cờ mở nước
Theo dòng sử, thấy thời đại kinh qua
Đóng triện son, sáng tỏa ngọc ngà
Ghi dấu ấn, châu pha lộng sắc

Tạo uom mơ, chữ nghĩa reo gió hát
Khúc tự tình, chữ nghĩa viết thương yêu
Năm tay nhau, không cần nói chi nhiều
Vi nhận chân, sóng lòng chan biển mặn

Lấp chông gai, chữ nghĩa thoi ghènh thác
Vá thương đau, chữ nghĩa đắp dựng xây
Vi tròn vuông, viết lên tiếng đong đầy
Vi tình người, viết thẳng hoa sự sống

Hăm bốn chữ cái, còn hơn triều sóng
Hăm bốn chữ cái, còn hơn bạc vàng
Hết xuôi đến ngược, rạng rỡ huy hoàng
Hết ngược đến xuôi, tuyệt vời thiện mỹ

Hăm bốn chữ, xuất nguồn tâm nẻo ý
Thư viện kia còn có chỗ để dung
Sách vở kia cùng trân trọng để dùng
Quốc ngữ Việt vo tròn hăm bốn chữ.

Tháng 10 – 2008

Cha kể con nghe

Cha kể con nghe chuyện nước nhà
Từ thời lập quốc của ông cha
Đến nay dấu ngọc dày trang sử
Rạng rỡ huy hoàng lộng sắc pha

Cha kể con nghe non nước mình
Năm ngàn năm, sáng tỏa trung trình
Dựng cờ mở nước cùng gìn giữ
Thế thế truyền trao vẹn nghĩa tình

Bao nhiêu tấc đất của quê hương
Là bấy nhiêu chồng chất máu xương
Trên khắp mọi miền non nước Việt
Không sao kể hết, khó tư lường

Đất mẹ quê cha được sống còn
Anh linh tử sĩ cao hơn non
Cho nên mới gọi hồn thiêng vậy
Đừng có ơ hờ nghe cháu con

Mỗi một bước đi mỗi dặm đường
Là da là thịt lấp đau thương
Là xương là máu xây tan vỡ
Thành bực dư đồ của núi sông

Cha kể con nghe chuyện nước non
Con nghe rúng động cả tâm hồn
Quê hương nguồn cội ngàn xưa ấy
Là giống là dòng của Tô Tông

Cha kể con nghe chuyện núi sông
Con nghe từ thuở dựng khơi dòng
Đến nay, tiếp nối ngàn sau nữa
Tuyệt thế hùng ca của Lạc Hồng.

Tháng 10 – 2008

Cha theo Tiếng Gọi Sơn Hà

Cha tôi đội đá vá trời
Dù cho vật đổi sao dời không lay
Cha tôi chỉ có đôi tay
Gian truân gánh vác, đắng cay không màng
Cha tôi lên núi bắt còng
Xuống sông tát biển nước bồng lên non
Cha tôi kéo lại sao hôm
Chờ sao mai mọc, rợn hồn bóng đêm
Cha tôi vỗ sóng đầu ghềnh
Suối reo nước chảy mông mênh sông dài
Cha tôi sỏi đá khô cày
Đồng xanh gọi nắng, lúa cài trĩu bông
Cha tôi nhật lá diêu bông
Kết đài hoa mộng ước mong cho đời
Cha tôi chuyển thế lay thời

Quê hương quốc thái lên ngôi an bình
Cha tôi cỡi gió ba sinh
Thiền quang chói sáng bình minh hiện về
Cha tôi lên ải sơn khê
Chận đầu ngoại thực, đẹo tề mộng xâm
Mẹ tôi uơm mái tơ tằm
Nhà tranh đón bóng trắng ngàn dặm soi
Em tôi ít tiếng nói cười
Nhớ tình phụ tử thương người trầm kha
Cha theo tiếng gọi sơn hà
Cho em với Mẹ canh gà đấm sương
Cha theo tiếng gọi quê hương
Cho em với Mẹ hậu phương ngóng chờ
Lên hòn Phụ Tử uơm mơ
Vọng Phu sương lạnh trắng mờ ngàn sao
Niềm riêng gợi giấc mộng đào
Niềm chung sông núi rạt rào mênh mông.

Tháng 10 – 2008

Đôi cả trần gian

Đôi cả đất trời lấy chữ quê
Chữ hương bên cạnh đẹp câu thề
Núi sông ấp ủ tình non nước
Bến cũ dò ngang sóng vỗ về

Đôi cả đường đi lấy lối về
Phong sương tuế nguyệt trái nhiều khê
Tha phương năm tháng dài ly khách
Xin hỏi thời gian đã đủ chưa

Đôi cả trần gian chọn nghĩa tình
Ngã nhân bào ảnh nổi lên đênh
Nhục vinh bèo bọt trôi tan tác
Đừng phủ rong rêu non nước mình

Đôi cả phong ba bắc nhịp cầu
Dòng sông hai ngã ngập nương dâu
Đôi bờ xơ xác mờ lau lách
Bãi cát tiêu sơ bạc trắng màu

Đôi cả thác ghềnh mở lối đi
Băng qua thế kỷ vượt kinh kỳ

Sau lưng gác lại thêm hoang lạnh
Đĩ vãng trôi về chốn biệt ly

Đôi cả nảo phiền giữ mền thương
Trần lao rũ sạch nước cành dương
An bình thiện mỹ thẳng hoa sông
Trang trái hương quê vạn nẻo đường

Đôi cả thể trần giữ nước non
Lăn quay con tạo dẫu hao mòn
Lở bồi cát đá phù sa nhuận
Đem lửa thử vàng, sắt mới son.

Người Cha Việt Nam

Người Cha nước Việt thật đường đường
Luyện sử đan thanh vện sắt son
Đánh trống khua chiêng khi quốc biến
Kinh bang tế thể lúc bình mông

Người Cha nước Việt thật kiên cường
Vị quốc vị gia nhuộm máu xương
Bao thưở can qua tàn khói lửa
Chiến bào rũ áo tóc pha sương

Người Cha nước Việt thật kiên trinh
Vị nước vị non trọn nghĩa tình
Quan ải biên thù yên giới tuyến
Hương thơm đồng nội ổn quê mình

Người Cha nước Việt thật tinh kỳ
Phớt gió lông hồng vó ngựa phi
Ngang dọc tung hoành trong bốn biển
Tur nghi tâm lực chẳng hề chi

Người Cha nước Việt của Vua Hùng
Quốc Tổ dựng cờ mở nước chung
Kế thế truyền lưu trang sử ngọc
Muôn đời con cháu chẳng lao lung

Giang sơn gấm vóc nước non nhà
Chữ « S » dư đồ lộng sắc pha
Sông núi hồn thiêng an ngự trị
Ba miền đất nước sử hùng ca

Việt Nam một cõi vững như thân
Sông núi này là của nước Nam
Thuở trước đời sau truyền mãi mãi
Tấm lòng không thẹn với tiền nhân

Ta hát ca vang Cha Việt Nam
Người Cha kỳ vĩ giống da vàng
Sản sinh dân tộc kiên trinh nhất
Tự thuở đất trời đã định ban

Nói thế, cho hay dân tộc này
Trời không thể chuyển, đất không lay
Sao đời vật đổi, ra sao nữa
Vũ trụ càn khôn nể mặt thay

Huống chi nhân loại trên trần gian
Đừng có dễ ngơoi lửa thử vàng
Dạ sói lòng lang un tro bụi
Bao thời rồi đó, nhớ thì kham

Trỗi khúc nhịp nhàng ca hát vang
Đông Tây Nam Bắc khắp trần gian
Cổ kim xuyên suốt ngàn sau nữa
Con cháu Vua Hùng nước Việt Nam.

Tháng 10 – 2008

Ông Cha của ta

Ông Cha khai quốc dựng gia
Khai sơn phá thạch đắp nhà Việt Nam
Ông Cha miệng nói tay làm
Lòng son dạ sắt tâm đan không sòn
Ông Cha lên núi đỡ non
Xuống sông tát biển xây hòn đảo xa
Ông Cha xuống móng dựng đà
Lên ruồi đỡ nóc lợp nhà quê hương
Ông Cha xẻ núi mở đường
Xây cầu lấp hố thông thương ba miền
Ông Cha gốc cội Rồng Tiên
Kết tinh sông núi hồn thiêng muôn đời
Dù cho vật đổi sao dời
Kính qua lịch sử giống nòi kiên trinh
Dù cho dâu biển điêu linh

Lạc Hồng muôn thuở tự tình thủy chung
Ông Cha lắm liệt oai hùng
Chữ hoành hết mức chữ tung tốt đường
Ông Cha kiệt xuất phi thường
Giữ yên bờ cõi đuổi phường xâm lăng
Tre già che chở nụ măng
Lúa vàng ươm mộng mạ non xanh đồng
Sông dài biển rộng mênh mông
Muôn người như một chung lòng hòa vang
Kể từ mở nước Văn Lang
Năm ngàn năm đã vững vàng giang sơn
Kể từ một Mẹ trăm con
Gần chín mươi triệu vuông tròn tinh anh
Da vàng máu đỏ thiên thanh
Muôn ngàn năm nữa trong lành Việt Nam.

Tháng 10 – 2008

Có bao giờ em hỏi ?

Khi nhìn lên đầu Cha
Có bao giờ em hỏi
Sao tóc Cha trắng hếu
Khi nhìn vào mắt Mẹ
Có bao giờ em hỏi
Sao mắt Mẹ quá sâu
Qua bao sông, em biết mấy cây cầu
Qua bao đường, em biết bao ngõ ngách
Khi nhìn vàng trán Cha
Em hình dung đỉnh núi
Khi ôm vòng tay Mẹ
Em mừng tượng biển khơi
Cõi trần ai đập giũa cả một đời
Triều sóng bạc và núi rừng sương trắng
Khi sờ đôi chân Cha
Em thấy gì chai cứng
Khi sờ hai má Mẹ
Em thấy gì nhăn nheo
Chôn ba sinh, bao đời thắm dục đèo
Cát đá còn xát xây, huông gì thân thể
Một đời Cha như thế
Một đời Mẹ như thế
Để làm gì, em có biết không em
Công Cha, ngàn đời, không thể quên
Nghĩa Mẹ, ngàn đời, luôn ghi nhớ

Chữ Hiếu kia, em không làm sao trả nổi
Chữ Ân kia, em không làm sao đáp đền
Cân tiêu ly, cũng không thể lượng phân
Xin nhắc em, một đôi lời, em nhé
Ngồi bên Cha, em ân cần khẽ nói
Cha có biết rằng, con thương Cha lắm không
Ngồi bên Mẹ, em mân mê, khẽ hỏi
Mẹ có biết rằng, con thương Mẹ lắm không
Không những nói “Công Cha như núi Thái Sơn”
Mà em nói, công Cha hơn muôn ngàn đỉnh núi
Không những nói “Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra”
Mà em nói, nghĩa Mẹ hơn muôn ngàn sông nước bao la
Bài hát nào, cũng kết thúc câu ca
Bài Cha Mẹ, vẫn còn vang mãi mãi.

Tháng 10 – 2008

Đừng quên có Mẹ trong đời

Mẹ là tuyệt diệu tay tiên
Nâng niu cho em khôn lớn
Dù cho ngọc ngà châu báu
Đâu giàu hơn mẹ nghe em

Mẹ là một cõi tình thương
Chứa chan cho em sức sống
Dù cho đất trời cao rộng
Đâu bằng tình mẹ nghe em

Mẹ là nếp một mía lau
Ấm nồng nhà tranh bếp lửa
Dù cho ngô đồng hong lúa
Mạ non thoang thoang hương cau

Mẹ là biển rộng sông sâu
Rạt rào mênh mông nước chảy
Dù cho hư vô không đáy
Lòng Mẹ đầy ấp vô cùng

Mẹ là núi cả non cao
Ngàn mây thênh thang lộng gió
Trăng sao khi mờ khi tỏ
Lòng Mẹ sáng tỏa vô ngần

Hỏi trời, trời cao bao lớn

Hỏi đất, đất rộng tới đâu
Đem chứa, không đầy mắt Mẹ
Đem so, tim Mẹ chưa tràn

Nhớ nghe, em đừng đánh mắt
Đừng quên có Mẹ trong đời
Lỡ một ngày kia qua khỏi
Em còn gì nữa em ơi.

Tháng 10 – 2008

Tìm Mẹ, không lời !

Thì thầm hai tiếng Mẹ ơi
Bao nhiêu năm đã mồ côi lạnh lùng
Thái Bình đâu nữa biển đông
Mỗi khi nhớ Mẹ nghẹn lòng xót xa
Kỷ canh đâu nữa trăng ngà
Đêm sâu thắm lạnh sương pha canh trường
Tìm trong hai tiếng Mẹ thương
Bóng hình nhòa nhạt khói hương phai mờ
Muốn nghe hai tiếng ầu ơ
Ươm trang tuổi ngọc ấu thơ đầu đời
Muốn nghe tiếng hát ru hời
Ôm vòng tay Mẹ không lời thở than
Hỏi đâu nhất cõi trần gian
Đáp rằng có Mẹ, Thiên Đàng là đây
Hỏi đâu Cực Lạc phương tây
Đáp rằng có Mẹ, đong đầy thái hư
Ước mong chi nhất bấy chừ
Đáp rằng gặp Mẹ là ù ngay thôi
Thế thì leo vút đỉnh trời
Lao vào tận đáy A Tỳ dôi soi
Mẹ đâu, mẹ hỡi, mẹ ơi
Con đi tìm Mẹ, không lời vọng vang !

Tháng 10 – 2008

Tặng phẩm Mẹ cho đời

Tặng phẩm Mẹ trong cuộc đời lớn nhất
Cõi phiêu bồng ta chẳng ngại gió sương
Ta chỉ cần nghe tiếng nói Mẹ thương
Tiếng của con tim không bao giờ tự lự

Mẹ là bầu trời thanh thiên diêu vợi
Mẹ là trăng sao vắng vặc mây ngàn
Đốt đuốc tìm và đôi cả trần gian
Không có gì sánh được bằng từ mẫu

Mẹ là cung đàn không cần hòa tấu
Mẹ là bản nhạc không hát vẫn hay
Dù vàng dương dập tắt cả ban ngày
Còn có Mẹ thì đêm đen vẫn sáng

Nước có khô, biển trùng dương có cạn
Núi có mòn, đèo gió có tiêu sơ
Dù mệnh mông có khép cửa hư vô
Còn có Mẹ, ta vẫn còn tất cả

Không có Mẹ, là bầu trời sụp đổ
Không có Mẹ, là vũ trụ ngửa nghiêng
Nên Mẹ ơi, vô hậu khoáng tiền
Con đòi cả thiên thu xin Mẹ sống

Chỉ cần Mẹ, đời anh không trống rỗng
Chỉ cần Mẹ, đời chị biết tơ vương
Chỉ cần Mẹ, đời em biết yêu thương
Tặng phẩm Mẹ trên trần gian lớn nhất.

Tháng 10 – 2008

Tìm mẹ đêm mơ

Bên cầu Ái Tử từ ly
Kể từ thuở ấy mẹ đi không về
Sông dài nước chảy lê thê
Bước chân lững thững ven đê lạnh lùng
Bao nhiêu năm, mẹ chờ con mòn mỏi
Bấy nhiêu năm, con nhớ mẹ vô vàn
Mỗi chiều tàn, chim về tổ bay ngang
Con nhìn mãi cuối phương trời xa tím
Cánh chim bay, chở tình quê mất hút
Ánh tà dương khuất núi kéo hoàng hôn
Con lặng tìm vào góc nhỏ cô thôn
Hình bóng mẹ có khi mờ khi tỏ
Tóc mẹ trắng nơi quê nghèo khốn khó
Thân già nua còm cõi đội gió sương
Thế mà đây ấp một biển tình thương

Tình tự rạt rào cao hơn đỉnh núi
Nước trên nguồn, chảy về xuôi cứ chảy
Dù sông sâu cạn kiệt sức con tàu
Mắt mẹ còn cô đọng giọt mưa ngâu
Nhỏ những giọt cuối cùng bờ sinh tử
Con kêu tiếng mẹ, trên đường phiêu lữ
Mẹ đã đi rồi, mất cả đời con
Dù cho núi kéo lên non
Non đi xuống biển, sóng cồn xa đũa
Dù cho nắng đổ thành mưa
Mưa rơi hết nước, nước chưa về nguồn
Dù cho tròn kéo thành vòng
Vòng chín mươi độ, kéo luôn không tròn
Bên cầu Ái Tử héo hon
Nước reo tê tỉ nghe hồn thêm đau
Con đi tìm mẹ ở đâu
Nghĩa trang khói lạnh thiên thu sương mờ
Con đi tìm mẹ đêm mơ
Cầm đôi tay mẹ nắm bờ hư vô.

Tháng 10 – 2008

Đóa hoa đạo đức

Đóa hoa đạo đức là hoa gì
Tìm khắp trần gian chẳng thấy chi
Tìm khắp chợ hoa, đều chẳng có
Chưa từng nghe nói đó hoa chi

Đóa hoa đạo đức là hoa chi
Ai biết, làm ơn chỉ giúp đi
Ai cũng lác đàu, nghe lạ quá
Xưa nay chẳng biết đó hoa gì

Đạo đức đơm hoa, mới tuyệt kỳ
Mọc từ sân hận với mê si
Ươm phân phiền não, tưới ô uế
Mà kết thành hoa mới lạ hi

Này này lẳng lẳng lẳng tai nghe
Lục đục thất tình thoát biển mê
Sen nở lia bùn sao kiếm được
Là hoa đạo đức, khó chi hề

Đóa hoa đạo đức nở từ tâm

Thánh thiện nguồn căn kết nội hàm
Bóng tối không còn mây khuất nữa
Đêm trong bừng tỏa ánh trăng rằm

Đóa hoa đạo đức nở trong lòng
Chốt khóa ngục tù đã mở thông
Bốn biển không giam bờ ốc đảo
Thông tay vào chợ bước thong dong

Đóa hoa đạo đức nở tâm hồn
Tự độ độ tha nhưng xả buông
Nhân ngã trống không, lìa bỉ thử
Hư vô đâu có trói càn khôn

Đạo đức do mình, hãy tạo đi
Tự vươn, tự bón, đừng lo gì
Vun phân, tưới nước thường xuyên vậy
Thơm ngát hương lành chớ khó chi

Nếu mình không có, chẳng ai cho
Đừng sống hoa hòe, xịt, trét, tô
Đừng bám bề ngoài mà vẽ phết
Da sần, mặt sùi, chóng tàn khô

Đóa hoa đạo đức ngát thanh lương
Độc thọ khai hoa vạn thọ hương
Như đóa vô ưu tuyệt diệu đó
Một phương lan tỏa đến muôn phương

Đóa hoa đạo đức thật không lường
Như nước cam lồ rũ pháp vương
Sắc sắc không không bưng bát nhã
Đến nhà, còn chận hỏi chi đường

Đóa hoa đạo đức ấy do anh
Do chị, do em, sống chí thành
Không khổ, không làm người khác khổ
Như mây trắng xóa giữa trời xanh

Đóa hoa đạo đức mỗi con người
Thân thiện hòa vang, kết đẹp tươi
Tiến bước trên con đường Tứ Thánh
Đóa hoa đạo đức mỉm môi cười.

Tháng 10 – 2008

Trái ngọt tình thương

Trái ngọt tình thương xin tặng người
Chia nhau ấm lạnh sống vui tươi
Tương thân tương ái trong trần thế
Xoa dịu khổ đau nở nụ cười

Trái ngọt tình thương tặng cuộc đời
Ươm mơ hy vọng khắp nơi nơi
Tin yêu chan chứa tình nhân loại
Sống thẳng hoa mãi đắp bồi

Trái ngọt tình thương trở vạn đường
Nơi đâu cũng biết sống yêu thương
Ai ai cũng hóa hòa tương kính
Đạo đức từ bi tỏa bốn phương

Trái ngọt tình thương hết khổ sầu
Trần lao phiền não chảy qua cầu
Đừng khơi động nhịp si mê nữa
Lạc cảnh là đây chứ ở đâu

Trái ngọt tình thương đến mọi nhà
Mỗi người hiến tặng một bông hoa
Nụ hoa sẽ biết lan hương tỏa
Độc thọ danh hương vạn điểm hoa

Trái ngọt tình thương đến mọi nơi
Châu thành, thôn dã, hay xa xôi
Hễ đâu, đức nghĩa tình sâu nặng
Ở đó, hết than khổ cuộc đời

Mong đời biết kết trái tình thương
Từ một lan đi khắp nẻo đường
Phú quý giàu nghèo đều thể hiện
Thiên Đàng nào khác với Tây Phương

Trái ngọt tình thương quý hóa thay
Vậ mà tìm kiếm đó hay đây
Nào ngờ hạnh phúc trên tay vậ
Xuất phát tâm hồn ai có hay

Đã biết rồi thì vui sống đi
Hết đau hết khổ hết sầu bi
Không ai không oán không oan trái

Trái ngọt tình thương thật diệu kỳ

Đã biết rồi thì hiến tặng nhau
Thân sơ xấu tốt chẳng cơ cầu
Vô tư bình đẳng cùng chia sẻ
Trái ngọt tình thương hóa nhiệm màu.

Tháng 10 – 2008

Bóng hình cóc khô !

Lâu đài đá cuội lêu bêu
Mà sao lặn hụp lều bều mà chi
Bùn nhơ quện cẩu đen sì
Mà sao trây trét ly kỳ là sao
Không thang, trèo đỉnh tột cao
Hèn chi chống đỡ kêu gào lặn quay
Lao thuyền, thùng đáy sóng lay
Hèn chi hót hải thắm thay bãi sâu
Chưa qua, chặt đứt nhịp cầu
Rong rêu bèo bọt xô xâu mang về
Đồng thuyền đồng hội phớt lờ
Đong trong thiên hạ tứ bề than van
Cũng hia cũng mả sắc vàng
Sặc mùi tục tử sài lang sói chồn
Đường đường cũng trực cũng tròn
Sặc mùi nham nhở bồ hòn dao găm
Mắt thời nhắm mở lim dim
Mà lòng sôi sục nổi chìm trần lao
Miệng thời mượn tiếng thanh tao
Mà tâm chất chứa ba đào hư danh
Trên thời núp bóng cha lành
Dưới thời đập đổ tơ mảnh ra tro
Hót ha hót hải thập thò
Kéo ra đắp lại nát bừa chiếu manh
Trèo trên đồi núi đoạn đàn
Mà nghe thắm thía ngọn ngành tóc tang
Sâu vào biển cả mênh mang
Mà nghe sóng bạc vang vang đầu ghình
Hốt vợ nhồi nhét riêng mình
Rồi la tiệm vị tiệm danh biếm đời
Độc quyền độc đoán độc ngôi
Rồi la dân đứng dân ngồi tự do
Độc chuyên độc chế độc cho
Khâm tuân bảo chớ, lò mò khâm tuân

Đó là giáo chỉ giáo ban
Giống như pháp lệnh không tuân trăm đầu
Thật là đảo lộn con tàu
Thế kỷ hăm một chớ đâu hồng hoàng
Hồng hoàng, hoang hồng, hồng hoang
Cái thời ở lỗ ăn lông, hồng bằng
Vây mà bát nháo lãng quăng
Kéo bè kéo lũ lằng quăng cóc khô
Núp hang, con cóc nhảy vô
Xinh xang, con cóc kéo cờ nhảy ra
Phải không cái cỡi ta bà
Dành riêng những kẻ quý ma ba đầu
Hay là ngục tốt ngục trâu
Ma Vương ngắt ngưỡng tóm thâu A Tỳ
Bùn nơ quện cẩu đen sì
Mà sao trây trét ly kỳ là sao
Ngã nhân đá cuội hư hao
Mà sao bỉ thử chiêm bao đeo mình
Bào cho nát bã nhục vinh
Đẻo cho xây xát bóng hình cóc khô.

Tháng 11 – 2008
Mặc Giang

Lệ đá đơm bông

Khô đau mà mím môi cười
Như hoa biết gấn nụ tươi treo cành
Mắt mà thiếu chất long lanh
Sao không khô cứng trên vành mi đau
Tim mà không nhỏ giọt châu
Sao nghe rung cảm cơ cầu trần ai
Chưa chi, than vắn thở dài
Nhìn kia, bao kẻ miệt mài trầm kha
Chưa chi, than vắn kêu ca
Nhìn kia, bao kẻ đẩy đà phong sương
Thuyền du trong biển tình thương
Mới chia thống khổ trăm đường trần gian
Đàn không tích tịch tình tang
Làm sao có tiếng cung đàn ngân vang
“Đã đày vào kiếp phong trần”
Đừng chui ốc đảo bình an riêng mình
Đã đày vào kiếp tử sinh
Đừng mơ mộng mị lao linh xa vời
Khô đau, mới thấm cuộc đời

Không đau không khổ khóc cười mà chi
Cuộc đời không khổ mới kỳ
Nhân sinh không khổ, lạ hi, biết không
Sống sao đẹp dạ đẹp lòng
Dù cho sương bạc còn hong nắng chiều
Sống sao nhịp thở tim yêu
Dù cho trời khúc cầu kiều rung dây
Hoa hồng rón rén cành gai
Kéo đầu hương nhụy phương đài ươm bông
Không lạnh, sao có mùa đông
Không khô, sao có hạ nồng chói chang
Không cười, sao có xuân sang
Không tím, sao có thu vàng chờ ai
Đường đi bước ngắn bước dài
Lối về mới trở hoa cài hoài trông
Đẹp thay lệ đá đơm bông !

Tháng 11 – 2008

Chưa viết đã thành thơ

Đừng ngại ngần em nhé
Chưa viết đã thành thơ
Khi ngòi bút chưa khô
Còn kia trang giấy trắng

Chữ nghĩa đừng có rặn
Tự lưu xuất vô cùng
Vo tròn trong nắp vung
Sao thấy trời cao rộng

Vần thơ đừng có đóng
Bay bổng giữa mây ngàn
Đừng câu nệ điệu vần
Hồn Thi ca khô cứng

Kìa, hư vô trống rỗng
Sao nắm bắt tầng không
Nước cứ chảy trôi dòng
Sẽ nhập lưu đại hải

Hát ca trên đồi núi
Vang động khắp trùng dương
Chỗ nào không có đường
Hỏi chi không có ngõ

Ao thu nước trong trẻo
Hồ thu nước trong veo
Cá đánh động chân bèo
Lung linh hồ thu nguyệt

Trăng khi tròn khi khuyết
Thơ có ngắn có dài
Cửa khi đóng khi cài
Vần thơ ta khép lại.

Tháng 11- 2008

Hoa Đàm reo pháp giới

Giữa đôi bờ không sắc
Ta muôn kiếp đi quanh
Mây trắng cõi trời xanh
Nát tan dòng sinh tử

Đứng trên đầu vô thi
Chận tội đày vô chung
Nghe tiếng nói điệp trùng
Của ba đường sáu nẻo

Xuân tàn hoa không héo
Đông đến chẳng lạnh băng
Giữa thu thiếu lá vàng
Vào Hạ thôi đổ nắng

Người già chưa tóc trắng
Em bé rũ bạc phơ
Nai hiền dáng ơ hờ
Ngác ngơ bên bờ suối

Hoàng hôn gác mé núi
Triều sóng vỗ biển xa
Nhìn trông cõi ta bà
Vo tròn trong ánh mắt

Đạt Ma đang diện bích
Thấy Ca Diếp mỉm cười
Ta nở nụ tình khôi
Linh Sơn còn nguyên vẹn

Kinh hành ba vòng xoắn
Đức Như Lai ngồi yên
Xoay hai mặt đồng tiền
Long Hoa Di Lặc hiện

Bờ nào bờ không sắc
Bờ nào bờ sắc không
Nên muôn kiếp thong dong
Hoa Đàm reo pháp giới.

Tháng 11 – 2008

Đừng theo ta nhé !

Nguyễn Du siêu tuyệt truyện Kiều
Còn ta bay bổng chín chiều chân mây
Mặc Tử ôm bóng trăng gầy
Ta chìm đáy nước lắt lay nguyệt tàn
Công Trứ chí khí dọc ngang
Ta rong du thủ trên đàng phù sinh
Tản Đà non nước hữu tình
Ta mơ sông núi như mình với ta
Vân Tiên «cồng Mẹ đi ra»
Ta dìu tay Mẹ vào nhà, đi vô
Bá Quát chiếm mất hai bờ
Còn ta chữ nghĩa thầy hồ lung linh
Hưng Đạo Tướng Sĩ Hịch binh
Ta ươm son sắt thình thình dư đồ
Nguyễn Trãi Đại Cáo Bình Ngô
Ta khơi rêu phủ xương khô chất chồng
Quang Trung nhẹ tựa lông hồng
Ta ghi dấu nét anh hùng xưa nay
Hoàng Chương tuyệt tác thơ say
Ta ru mây gió bay bay trên ngàn
Thế Lữ có Hồ Nhớ Rừng
Ta reo núi thẳm trùng trùng thùy dương
Tú Xương biếm tứ đồ tường
Ta trông những kẻ trên đường nổi trôi
Trọng Lư ngơ ngác lưng đời
Còn ta đắp vá lở bồi môm sông
Nguyễn Khuyến mong được làm thông
Còn ta cuộc lữ ước mong trở về
Tế Hanh ca ngợi đồng quê
Ta reo sông núi sơn khê đẹp màu
Xuân Diệu cao vút tình yêu

Ta rong những bước cầu kiều nên thơ
Hùng Vương mở nước dựng cờ
Còn ta mơ vọng tóc tơ Lạc Hồng
Nhớ thương tình núi nghĩa sông
Gừng cay muối mặn giống dòng Rồng Tiên
Nhớ thương non nước Ba Miền
Việt Nam dân tộc hồn thiêng muôn đời
Vần thơ lục bát tinh khôi
Câu sáu câu tám liên hồi trào dâng
Vần thơ lục bát cao ngất
Khi bay bay bổng khi trầm trầm sâu
Vần thơ lục bát đượm màu
Khi khoan khoan nhạt, khi sâu sâu vương
Hừng đông cây cỏ ngậm sương
Hoàng hôn buông phủ còn nương ráng chiều
Ngập ngừng ngưỡng cửa tịch liêu
Còn hong giọt nắng nâng niu nụ hồng
Thôi nghe, dừng bước nửa chừng
Đừng theo ta nhé, đi rong vô cùng
Thôi nghe, dừng bước lao lung
Đừng theo ta nhé, thử chung không đường
Vần thơ còn đó thương thương !!!

Tháng 11 – 2008

Ngày mới tinh khôi

Chim muông ca hát lên rồi
Lại một ngày mới tinh khôi
Vàng dương ửng hồng đuôi nắng
Mênh mông rải khắp đất trời

Biển xa liên hồi kéo gió
Trùng dương cõi sóng xô bờ
Hải âu tung bay đây đó
Gọi đàn gọi mộng ru mơ

Sương pha giọt châu óng ả
Lung linh trắng bạch gợn vàng
Ngàn cây đẹp màu hoa lá
Chuồn chuồn, bướm bướm mơn man

Đồng xanh thơm thơm hương lúa
Cần tròn ngậm sữa trở bông
Mạ non ươm mầm gốc rạ

Dân quê mưa nắng no lòng

Châu thành cao sang phố thị
Sóng người xuôi ngược lại qua
Dập dìu nam thanh nữ tú
Điểm trang sức sống phồn hoa

Một ngày, lại một ngày mới
Một ngày, lại một ngày qua
Chiếc bóng thời gian đưa đây
Sống sao cao đẹp an hòa.

Tháng 11 – 2008

Bóng Mẹ cuối trời

Không biết bây giờ mẹ ở đâu
Con đi tìm mẹ khắp tinh cầu
Chân trời thăm thẳm màu xanh ngát
Góc biển nhạt nhòa phủ bẻ đầu

Không biết bây giờ mẹ ở đâu
Có nghe một cõi gọi thiên thu
Con đi đến cuối bờ hoang vắng
Bỏ ngõ hư vô chẳng địa đầu

Con nghe có một cõi đi về
Cất bước đi tìm như mộng mơ
Thiên cổ mù mờ không tiếng vọng
Tuyền đài lặng lẽ đứng trơ vơ

Con nghe có một cõi vô thường
Nhưng chẳng thấy ai, lạnh khói hương
Cửa tử bỏ hờ không đóng mở
Dọc đường cỏ dại mọc vương vương

Mẹ đi biên biệt ở nơi nao
Một cõi vô vi là cõi nào
Vũ trụ mệnh mỏng lông lộng quá
Đêm tàn sương lạnh bóng trắng sao

Cánh cửa tử sinh thật lạ lùng
Nhô đầu, đập giữa những lao lung
Ra đi, biệt tích không âm vọng
Lặng lẽ thiên thu đến tận cùng

Con đi tìm Mẹ, biết đâu tìm
Le lói sao trời thấp bóng đêm
Đom đóm lập lòe vờn vũ trụ
Chập chờn bóng mẹ cuối trời quên.

Tháng 11 – 2008

Tưởng nhớ Vua Trần Nhân Tông Và Huyền Trân Công Chúa

Vua Trần Nhân Tông
Vua Trần Nhân Tông
Đệ nhất quân vương đất trời Nam
An dân, an quốc, bình thiên hạ
Quốc Tổ, quốc Tông, đã định ban
Vua Trần Nhân Tông
Vua Trần Nhân Tông
Làm Vua, hơn các Vua
Xuất gia, thành Sư Tổ
Trúc Lâm Đầu Đà, non Yên Tử
Giác Hoàng Diệu Ngự, nước Đại Nam
Dân Việt tôn xưng “Đức Cù Đàm”
Dòng Thiền Việt Nam khai Phật tích
Vua Trần Nhân Tông
Vua Trần Nhân Tông
Xứng danh bậc nhất đáng minh quân
Quốc ngoại, hai phương đều khiếp vía
Quốc nội, một phương vững như thần
Vua Trần Nhân Tông
Vua Trần Nhân Tông
Phía Bắc, tan tác Nguyên Mông
Phía Nam, Chiêm Thành quy phục
Rạng danh bậc nhất Nhà Trần
Xuyên qua lịch sử huy hoàng
Thấm nhưng tô thắm giống dòng Việt Nam
Quê hương cẩm tú danh lam
Sơn son thép ngọc, sắc vàng châu pha
Năm ngàn năm, đất nước ta
Vững như bàn thạch, một nhà Việt Nam
Năm ngàn năm, dân tộc ta
Bắc Nam Trung, quyện câu ca muôn đời
Dù cho vật đổi sao dời
Việt Nam muôn thuở, không dời đổi thay
Dù cho Nam Bắc Đông Tây

Việt Nam sông núi, không lay bụi hồng
Dòng lịch sử, năm ngàn năm văn hiến
Nước non này, trang lẫm liệt hùng anh
Trời, còn ê ẩm màu xanh
Đất, còn e úng ngọn ngành tháp cao
Ngàn năm Bắc Thuộc lộn nhào
Trăm năm Tây Thuộc cào cào lăn quay
Ngoại lai, ngoại nhập, biết tay
Xâm lăng, xâm thực, mặt mày nát tan
Sách, không còn chỗ luận bàn
Sử, không còn chỗ sử vàng đẹp hơn
Truyền huyết thống, qua Huyền Trân Công Chúa
Tuyệt giai nhân, với nét ngọc cành vàng
Nhớ câu : “Cây quế giữa rừng”
Tiếc thay, không tựa bách tùng kiêu sa
Bởi nghe lời dạy Vua Cha
Bởi thương cuộc sống của nhà muôn dân
Bắc, còn nghiệt ngã phong trần
Nam, yên bờ cõi, gá thân ngọc ngà
Hỡi những ai : sinh ra, lớn lên, trưởng thành
Đang sống, hay xa các tỉnh Miền Trung
Miền thù dương nhưng khô cằn sỏi đá
Lúa mòn gốc rạ
Đèo xéo ruộng đồng
Sông dài biển rộng
Muối mặn mềm môi
Xa xa bóng núi lưng đồi
Trăng ngàn vọi vọi, dỗi soi sao mờ
Có nhớ không Châu Ô, Châu Lý
Có nhớ ai sắc nước hương trời
Đêm dài ngày ngắn chơi vơi
Ai nghiêng nắng đổ mưa rơi tháng ngày
Cảm thôi, đã quý thương thay
Huông chi sương gió bụi bay bốn mùa
Bảy trăm năm trước, đèn khi mờ khi tỏ
Bức rèm thưa, nhòa dấu lệ trắng khuya
Giọt dài, giọt ngắn chia lìa
Giọt khô, giọt ướt, đầm đìa mắt mơ
Bảy trăm năm sau, xây điện ngọc bệ thờ
Khói hương trầm, lung linh hồn Công Chúa
Xin chấp tay, chân thành dâng luyến nhớ
Đàn Nam Ai, hòa điệu lý hò khoan
Huyền Trân, dấu ấn thấm son
Nhân Tông, triện ngọc không mòn thời gian
Tâm nguyên, tâm hạnh, tâm đan
Muôn đời ghi nhớ, hò khoan, khoan hò

Sông Gianh, còn đó con đò
Bến Hải, còn đó ai cho ấm lòng
Thu Bồn, còn đó ước mong
Hương Giang còn đó, chờ trông ai về
Nước non, nặng một lời thề
Non non nước nước không hề chia xa
Quê hương gấm vóc sơn hà
Muôn đời rạng rỡ một nhà Việt Nam.

*Ngày 14-11-2008 * Mặc Giang*

Ai cũng có quê hương !

Ai ai cũng có quê hương
Dù cho sóng chôn tha phương cuối trời
Ai ai cũng có đầu đời
Dù sinh đất nẻ, sông ngòi, vũng nông
Nước còn có chỗ khơi dòng
Cây còn có cội, gốc nguồn có nơi
Huống chi là một con người
Ai không mang tiếng khóc cười chui ra
Trở thành vùng đất quê cha
Thơm thơm tình nồng quê mẹ
Quê cha nuôi ta khôn lớn
Đất mẹ nuôi ta nên người
Nói ra, thương quá đi thôi
Hai tiếng quê hương là thế
Nhắc nhau để thương để nhớ
Trước sau rồi cũng tìm về
Khung trời, một bọc tình quê
Cất trong thềm hoang ký ức
Tại sao quê hương đẹp nhất
Tìm về, sẽ biết ngay thôi
Bởi vì, còn đó chôn nhau
Bởi vì, còn kia nắm rốn
Nằm ngay trong lòng ta đó
Châu thân máu chảy về tim
Quê hương đâu có kiếm tìm
Ai ai cũng có quê hương
Quê hương một thương hai nhớ
Quê hương một nhớ hai thương

Đi đâu cũng nhớ vẫn vương suốt đời
Dù cho vạn lý mù khơi
Quê hương cũng có không rời chia xa
Dù cho bóng xế chiều tà
Ai ai cũng có quê nhà dấu yêu.

Tháng 11 – 2008

Không mong đất nở hoa !

Tình quê sao vời vợi
Nhớ quê sao bồn chồn
Khi sống thật bình thường
Khi xa tràn nhung nhớ
Là quê, là mùa, lớn cây, đất nở
Nào ngô, nào khoai, nào ruộng, nào đồng
Mồ hôi nhỏ giọt nắng hong
Quê nghèo khôn khó long đong đầu đời
Một thời tuổi trẻ lơ lơi bơi
Giờ chơi một thuở đã đời tuổi thơ
Khi xa từ đó đến giờ
Lâu lâu gọi nhớ, thần thờ hồn đau
Sinh ra, cắt rốn chôn nhau
Nhớ thương, thấm thía thịt thau da mòn
Hèn chi có người nói
« Khi sống là quê là đất
Khi xa, đất bỗng hóa tâm hồn »
Mịt mờ cuối nẻo cô thôn
Đêm đêm thức giấc héo hon canh trường
Sương đêm nhỏ giọt vương vương
Để kêu non nỉ dặm trường xa mơ
Vườn sau còn nhớ lối về
Ngõ trước còn nhớ trưa hè chơi hoang
« Bánh canh » Mẹ cho ăn đòn
Ngọn roi tron trót, thật giòn Mẹ ơi
Ước gì còn nhỏ thế thôi
Cái thời thơ ấu đầu đời tuổi thơ
Để không đón nhận bây giờ
Nào ai mong đất nở hoa tâm hồn.

Tháng 11 – 2008

Một cõi trời quê

Quê tôi, vốn thật quê mùa
Sẻ chia chơn chất hơn thua không màng
Nhu dòng sông nhỏ băng ngang
Nhu đồng xanh gọi lúa vàng trở bông
Lạnh co, cái rét mùa đông
Nóng duỗi, cái nực oi nồng hạ rang
Xuân về, áo mới mơn man
Thu vương ủ dột lá vàng bay bay
Đói no ấm lạnh qua ngày
Nhà tranh bếp lửa đã dài nắng mưa
Ra sông tắm nắng buổi trưa
Những đêm trăng xuống giỡn đùa dưới trăng
Ra ao vớt bóng chị Hằng
Lao chao sóng đẩy chị Hằng rung rinh
Có hàng trúc biếc xinh xinh
Có tre mấy lũy bao quanh xóm làng
Đầu hè, rau muống chạy ngang
Sau hè, rau đắng bên giàn mướp hương
Có hoa súng mọc dưới mương
Lá giang đầy ắp trên đường cái quan
Một bầu sen nở giữa làng
Gần bùn mà chẳng lây lan mùi bùn
Dân làng sớm tối chia chung
Tương thân tương ái đều cùng có nhau
Thơm thơm như vị hương cau
Ngọt ngọt như vị mía lau đầu mùa
Phong sương đội nắng gió lửa
Một thời tuổi trẻ quê mùa thế thôi
Đến khi xa mất quê rồi
Trở thành một khối trong đời, lạ chưa
Đó đây, đi khắp đã thừa
Hồn quê trống vắng vẫn chừa một nơi
Phố phường không thể đắp bồi
Châu thành không thể đổi dời tình quê

Lâu lâu gọi nhớ nhung về
Trời quê một cõi bốn bề trơ vơ.

Tháng 11 – 2008

Nói đi

Nói đi, đừng để mai sau
Lùi về quá khứ biết đâu mà lần
Nói đi, cơ cảm lượng phân
Mây ngàn đem gởi phù vân còn gì
Dẫu rằng đời chẳng có chi
Nhưng mang một kiếp, còn gì hay không
Lên rừng tìm lá diêu bông
Xuống biển dũi cát con còng đi đâu
Trên cầu, mặt nước chìm sâu
Dưới cầu, nước chảy rầu rầu mờ xa
Đổ cho một cõi ta bà
Nhu bong bóng nước, xây nhà phù sinh
Đổ cho cát bụi vương hình
Bọt bèo trôi nổi tơ tình chi đau
Thu mình ốc đảo thật sâu
Khép trong vũng tối gói đầu hoang sơ
Có gì, cũng trả hư vô
Không gì, cũng trả cuối bờ phong sương
Tự ti, an phận thủ thường
Khác chi sỏi đá bên đường bụi bay
Yếm thời yếm thế quá thay
Làm cây làm cỏ còn lay hồng trần
Nói đi, mới biết lựa lần
Có thân mới thể thương thân mới là
Nói đi, mới biết gần xa
Có nhân có kỷ với ta cùng mình
Hư không, chưa hẳn lặng thinh
Lâu lâu vắng tiếng vang rền hư vô.

Tháng 11 – 2008

Thôi nghe

Thôi nghe, đừng nói chi nhiều
Con người, ai cũng biết điều, phải không
Thôi nghe, đừng xé cay lòng
Thế gian sao nữa, cũng trong biển trần
Đã dày cát bụi phù vân
Còn đay nghiền mãi lựa lần sao cam
Sét kia, rỉ sét lên chàm
Đồng kia loang lổ lam nham ố màu
Con người, ai lại không đau
Có nghe sỏi đá còn cau tư tình
Người ta, nào khác chi mình
Sống sao cho phải, biết mình biết ta
Kì kèo bớt một thêm ba
Cộng năm trừ bảy cũng là số không
Thôi nghe, trong dị có đồng
Trong đồng có dị, mới mong vuông tròn
Nếu vuông, mà chẳng có tròn
Lấy gì so sánh vuông tròn cùng ai
Bàn tay, ngón ngắn ngón dài
Cùng nương cùng tựa hòa hài biết bao
Con người, có thấp có cao
Có dung có dị chớ nào giống nhau
Ở đời, có trước có sau
Sống sao cho phải, đâu mâu làm gì
Thôi nghe, nhân ngã lắm chi
Thế gian bỉ thử đen sì trần lao
Thôi nghe, biết sống đi nào
Nụ mai chúm chim, cành đào trở bông.

Tháng 11 – 2008

Biết chưa

Biết chưa, từ độ đấng trình
Ba đường sáu nẻo lưu linh chưa về
Biết chưa, từ độ ngu ngơ
Nổi trôi bến mộng, sông mê vô chùng
Phiêu bồng nghiệp dĩ lao lung

Cho rằng hồ thỉ vẫy vùng dọc ngang
Ba sinh luống những trể tràng
Cội già long gốc bẽ bàng tàn khô
Nghĩa trang động đậy đáy mồ
Ôm đầu bạc hếu gá bờ rêu xanh
Sương sa ngọn cỏ ngậm vành
Âm linh suối lạnh đoạn đành tóc tan
Biết chưa, từ độ đi hoang
Lang thang trần thế, dấu son lu mờ
Vào ra sinh tử tóc tơ
Hồn phiêu phách lạc, đại khờ tim đau
Bao phen cát bụi rầu rầu
Xát xây sương gió biển dâu úa màu
Trăng tàn, sao lặn, đêm thâu
Ô hay bèo bọt con tàu phù sinh
Tưởng ai, cũng lại là mình
Lâu nay, sao cứ vô tình lững lờ
Hèn chi ôm mộng gối mơ
Phiêu du quán trọ vật vờ hồn mê
Biết chưa, hay mãi lê thê
Mai sau còn hỏi, đường về là đâu !

Tháng 11 – 2008

Biết rồi

Biết rồi bóng dáng vô thường
Rong rêu đã phủ trên đường phù sinh
Biết rồi không sắc vương hình
Hư vô mờ ảo như mình với ta
Biết rồi một cõi ta bà
Ba chìm bảy nổi đầy đà trần lao
Biết rồi giấc mộng chiêm bao
Tìm trong huyền tượng hư hao làm gì
Hợp tan tự độ ra đi
Đến nay cũng thế có chi ngỡ ngàng
Nhu vì tinh tú trên ngàn
Có khi nào hỏi trăng vàng lung linh
Nhu cây đa đứng đầu đình

Có khi nào hỏi quê mình nơi đâu
Nước kia cứ chảy qua cầu
Có khi nào hỏi biển sâu mấy bờ
Biết rồi dấu ngọc tinh mơ
Đừng ngu ngơ mãi đại khờ hồn đau
Biết rồi ảnh tượng minh châu
Thong dong đẩy nhịp con tàu ba sinh.

Tháng 11 – 2008

Mẹ về cửa tử

Từ ngày đó, Mẹ đi qua cửa tử
Vì xa xôi nên chưa có trở về
Còn vượt trùng trong biển mộng sông mê
Bao cửa ải với quỷ ma âm giới

Cõi đi về, Mẹ đi chưa hết lối
Dù thương con, cũng đành đoạn vắng nhà
Nhớ nghe con, biết sống với người ta
Lòng mẹ được bình yên nơi chín suối

Khi nhớ Mẹ, con ra cầu Ái Tử
Đứng trên cầu, nhìn mặt nước chìm sâu
Trời lặng băng, bỗng đổ cơn mưa ngâu
Giọt rỉ rả thấm sâu tình mẫu tử

Khi nhớ Mẹ, lang thang trên đồi núi
Nghe rừng khuya vang vọng giữa hoang vu
Nhìn ngàn sao le lói khuất mây mù
Để biết được, bóng hư vô bỏ ngõ

Khi nhớ Mẹ, ra biển đông vò vố
Sóng trùng khơi xào xạc đầy vô bờ
Nhìn xa xa những vành đá xác xơ
Để biết được, bọt bèo tan cát bụi

Khi nhớ Mẹ, ra nghĩa trang vắng vẻ
Nhìn tro tàn giá lạnh không khói hương

Nghe cỏ cây ủ dột nhạt màu sương
Cõi đi về lung linh nhòa vết tích

Nắm đôi tay đếm những gì còn mất
Lục tâm tư tìm dấu nét hư hao
Kiếp phù sinh gửi bóng dáng chiêm bao
Tình mẫu tử trơ vơ cảnh hoa trắng.

Tháng 11- 2008

Hiếu Đẽ cho vừa

Em đã lớn, tại sao tôi nhắc Mẹ
Bởi lớn mà còn Mẹ
Là điểm phúc nhất em ơi
Biết bao người không còn Mẹ trong đời
Đốt đuốc tìm khắp trần gian không có
Lòng Mẹ, không có gì thay thế
Tình Mẹ, không có gì sánh bằng
Trời cũng chỉ là con số không
Đất cũng chỉ là « zê – rô » vô nghĩa
Bởi còn mẹ, là em còn tất cả
Vũ trụ kia, còn chừa chỗ hư vô
Chứ mắt Mẹ, không bao giờ tàn khô
Hai mắt Mẹ, sâu hơn bốn biển cả
Bởi còn Mẹ, là em còn tất cả
Đêm trăng kia, còn chừa chỗ ngàn sao
Chứ lòng Mẹ, không có chút hư hao
Đôi tay Mẹ, thương em như trứng mỏng
Giữa quần sanh, em là quan, quân, dân, tướng
Về bên Mẹ, em một mực xung con
Mẹ ơi Mẹ, Mẹ có thương con không
Nếu có lỗi làm gì, xin Mẹ rộng lòng tha thứ
Trong thiên hạ, em thẳng thừng từng chữ
Về bên Mẹ, em thừa thốt lựa lời
Sợ Mẹ buồn, tội Mẹ, chỉ thế thôi
Em áp úng như còn thời thơ bé
VẬY mà nhất, bởi em còn có Mẹ
Mừng cho em, còn tiếng Mẹ để thừa

Thể hiện tâm lòng hiếu đễ cho vừa
Kéo một mai ghen ngào bên bờ suối.

Tháng 11 – 2008

Hát Mẹ bốn mùa

Bài hát về Mẹ, khi mùa xuân đang đến
Nhu muôn hoa rạng rỡ trở màu bông
Bởi còn mẹ, đời em tràn nhựa sống
Lớn bao nhiêu em cũng có nụ hồng

Bài hát về Mẹ, khi mùa hạ đổ nắng
Cảnh oi nồng giảm thiểu những khô khan
Bởi còn mẹ, đời em bớt cay đắng
Mắt thương yêu chan chứa mọi con đường

Bài hát về Mẹ, khi mùa thu tím ngắt
Lá vàng rơi, còn sót chiếc cuối cùng
Bởi lòng mẹ, là một trời cô đọng
Ôm cội cần để che chở cành non

Bài hát về Mẹ, khi mùa đông lạnh giá
Rút tơ vương sương ảm những giọt nồng
Bởi tình mẹ, là biển trời cao cả
Bao đông tàn, cũng trả lại mùa đông

Bài hát về Mẹ, trải bốn mùa sương gió
Bóng thời gian còn biết mấy đoạn đường
Và dù cho đất trời kia nghiêng ngửa
Trong vô cùng, em còn có mẹ thương.

Tháng 11 – 2008

Điểm nụ cành khô

Cội già điểm nụ cành khô
Lung linh thanh thủy bên hồ nước xanh
Lơ thơ liễu rủ buông mảnh

Mênh mang bóng nguyệt treo nhành thùy dương
Xa xa ngọn cỏ bên đường
Long lanh giọt nắng vương vương ánh hồng
Hong hong bếp lửa vào đông
Hiu hiu chiếc lá gió lồng thu sang
Lan man hoa rụng xuân tàn
Nồng nồng hạ trắng mây ngàn bay bay
Cội già gói mộng khô cây
Rừng khuya thức giấc gác tay canh dài
Đèo heo dốc đá phương đài
Núi cao chót đỉnh lối hải dậm băng
Trường giang gợn sóng lăn tăn
Lung linh chiếc bóng vàng trắng xa mờ
Trùng dương biển gọi đêm mơ
Vành mi khép lại gởi bờ mênh mông.

Tháng 12 – 2008

Dù có vô thường

Mai sau dù có vô thường
Dấu chân cát bụi bên đường ngấn sương
Rong rêu có nhớ có thương
Ngày hong vạt nắng, đêm vương sao mờ
Cuộc đời như một giấc mơ
Vào sinh ra tử đại khờ mới thôi
Nghiêng nghiêng bóng núi lưng đồi
Mờ mờ nhân ảnh lở bồi trần gian
Ngàn xưa còn đó âm vang
Ngàn sau còn đó trên đàng ta đi.

Tháng 12 – 2008

Mười đi

Một đi, gìn giữ quê hương
Hai đi, tô thắm tình thương cho đời
Ba đi, núi cả lên ngôi
Bốn đi, sóng cả sông ngòi biển Đông

Năm đi, đưa nước về non
Sáu đi, lướt gió kéo hòn đảo xa
Bảy đi, kêu quốc gọi gia
Tám đi, xây đắp cửa nhà Việt Nam
Chín đi, sử ngọc tinh anh
Mười đi, son sắt trung trinh muôn đời.

Tháng 12 – 2008

Cảm ơn Cha Mẹ

Cảm ơn Cha cho con huyết thống
Cảm ơn Mẹ cho con nên người
Giữa trần gian ta xây sự sống
Giữa dòng đời ta dựng an vui

Cảm ơn Cha cho con dưỡng giáo
Cảm ơn Mẹ cho con tình thương
Mang tâm từ gắn hàn khổ não
Mang tâm bi rửa nước càn dương

Cảm ơn Cha cho con cơm áo
Cảm ơn Mẹ cho con ngọt bùi
Xôi nếp một thơm nồng mùa mới
Đường mía lau ngọt lịm đầu môi

Nắm rón, nắm sâu lòng đất Mẹ
Nắm nhau, chôn chặt đất quê Cha
Nước đầu nguồn, vỗ về khe khẽ
Nước cuối nguồn, ôm ấp phù sa

Tuổi trẻ, tiên học lễ phải nhớ làm đầu
Lớn lên, lần hồi là hậu học văn
Học lễ, bảo tồn Ân Tông Tổ
Học văn, tinh luyện Đức Nghĩa Nhân

“Đã đày vào kiếp phong trần
Sao cho sĩ nhục mấy lần mới thôi”
Can qua nhân ngã thế thời

Sao cho lập biển non đời mới yên
Quê hương gấm vóc ba miền
Sao cho sắc thắm hùng thiêng ươm màu
“Ra đi nhớ trước nhớ sau
Nhớ nhà mấy cột, nhớ cau mấy buồng”
Trở về, nhớ cội nhớ nguồn
Nhớ sông mấy khúc, nhớ đường mấy gang
Bước đi trên mỗi đoạn đàng
Đoạn ngắn thêm rộng, đoạn trường thêm sâu
Quê nhà, trắng mấy mùa cau
Quê người, trắng mấy dạ sầu kỷ canh

Cảm ơn Mẹ cho con tóc xanh
Cảm ơn Cha cho con tóc trắng
Xanh của Mẹ, tự tình ấm lạnh
Trắng của Cha, sỏi đá rêm mình

Cảm ơn Mẹ cho con tình thương
Cảm ơn Cha cho con dũng khí
Tình thương, mở nguồn tâm của ý
Dũng khí, trau nghị lực can trường

Cảm ơn Cha, kết núi liền non
Cảm ơn Mẹ, khơi sông liền biển
Biển ôm sông, tình sâu nghĩa nặng
Núi ôm non, hùng vĩ muôn đời
Người Cha nước Việt rạng ngời
Người Mẹ nước Việt tuyệt vời ngàn năm.

Tháng 12 – 2008

Ân Nghĩa Song Đường

Trên áo ai khi đã cài hoa trắng
Cài một lần, cài đến cả thiên thu
Trắng một lần, trắng đến cả cuộc đời
Nghĩa Song Đường lung linh thêm băng giá

Bông màu hồng không còn mang trên áo

Bông màu trắng cũng phai nhạt từ lâu
Nên mỗi khi khơi động não tinh sâu
Con lạc lõng giữa cõi trần phiêu lãng

Nhìn bàn thờ, khói hương nhòa dĩ vãng
Ra nghĩa trang, ngọn cỏ ngậm sương pha
Con ôm tay, mơ tiếng nói Mẹ Cha
Chốn hoàng tuyền, suối vàng khua róc rách

Hình ảnh Cha, núi Thái mờ lau lách
Hình ảnh Mẹ, biển Đông bạc sóng triều
Con ơ hờ đếm nhịp bước cô liêu
Vạc áo bay, hỡi bông hồng, bông trắng

Ra bờ ao, lây lan thêm rau đắng
Vào sau hè, rau má bớt màu xanh
Khói cơm chiều vẫn vờn vợn mái tranh
Nhưng lửa hồng, hết rồi cơn ấm lạnh

Hỡi những ai đang mang màu hoa trắng
Hỡi những ai còn diễm phúc hoa hồng
Hiểu thâm sâu ân nghĩa Đấng Song Dường
Kẻo một mai, thêm hoang đong nỗi nhớ.

Tháng 12 – 2008

Mắt Mẹ là mắt tất cả !

Từ ngày đó, xa rồi, xa mãi mãi
Bóng mẹ hiền biệt ở nơi đâu
Vũ trụ kia, sa số cõi tinh cầu
Có cõi nào Mẹ tôi đang ở đó

Tôi tìm mẹ, đèn khi mờ khi tỏ
Ngàn sao đêm vẫn vũ ánh trăng khuya
Đom đóm bay chớp nháy giọt chia lià
Sương thấm lạnh trên đầu cây ngọn cỏ

Hỏi Thiên Thần, thỉnh không reo tiếng gió

Hỏi Thổ Địa, đất trồng trái tịch liêu
Trông cửa sau, vọn khói tỏa chín chiều
Nhìn cửa trước, hương bay mờ lối ngõ

Mẹ ơi Mẹ, ra đi từ ngày đó
Một ra đi, muôn thuở chẳng trở về
Con gặp Mẹ lan man trong cơn mơ
Choàng thức dậy, đôi bờ lăn trên má

Muốn nhắm mắt, để gặp Mẹ lần nữa
Nhưng dễ gì ru giấc ngủ Mẹ ơi
Bóng thời gian lặng lẽ thả buông trôi
Hình ảnh Mẹ mờ xa ngàn thiên thể

Bỗng văng vẳng ni non vang tiếng dế
Thức đêm trường nói gì đó dế ơi
Hay tiếng kê dứt quãng của cuộc đời
Mất Mẹ rồi, nghĩa là mất tất cả !

Tháng 12 – 2008

Vời vọi Công Cha

Công Cha sừng sững đất trời
Sắt son điểm ngọc tuyệt vời minh châu
Một sương hai nắng, dải dàu
Ba mưa bốn gió, nát tà trăm kha
Năm mang quốc quốc gia gia
Sáu vác kèo cột cửa nhà non sông
Bảy mâu tám thuẫn, tang bồng
Chín xuôi mười ngược, lông hồng bụi bay
Ơn Cha, tột đỉnh thương thay
Trèo lên Núi Thái tổ bày trời mây
Ơn Cha, sâu rộng cao dày
Xuống biển tát cạn mới hay nỗi niềm
Núi sông xanh ngắt hồn thiêng
Giang sơn thấm nhuận mọi miền quê hương
Đèo cao, dốc đứng, mở đường
Hố sâu, sông rộng, thông thương bắc cầu

Đan tay gìn giữ bờ lau
Đan tâm vá víu biển dâu gập ghềnh
Ta đi trên nước non mình
Mới nghe rung động bóng hình quê hương
Ta đi trên khắp nẻo đường
Mới nghe biển rộng vắn vương sông dài
Công Cha vời vợi không phai
Vòng hoa tưởng niệm kết đài phụ thân.

Tháng 12 – 2008

Hỏi thăm Cha

Lâu nay không hỏi thăm cha
Ngồi trên Núi Thái, vậy mà buồn không
Mẹ thì ca ngợi luôn luôn
Hát hò ngâm vịnh muốn mòn âm thanh
Còn cha độc thọ trợ cảnh
Bà dày dưới đất, ông xanh trên trời
Một bờ tóc trắng đem phơi
Tang bồng hồ thỉ suốt đời xông pha
Trong thì, nào cửa nào nhà
Ngoài thì, quốc quốc gia gia nhuộm mình
Người thì mờ khói anh linh
Người thì thương tích phế binh lụn tàn
Không chân, lê lét lằm than
Không tay, đưa miệng cạp hàm mo cau
Phế nhân lây lất cơ cầu
Lụn tàn cho hết con tàu trầm kha
Một thời quá khứ đã qua
Bụi tan cát đá, sương pha đầu ghềnh
Biết bao chiến sĩ không tên
Mồ hoang không có, thịt xương không còn
Biết bao tử sĩ xanh rừng
Đèo heo hút gió, điệp trùng núi non
Thân cha tàn phế cỗi còm
Chống đời để ngó một vòm non sông
Cái thời khói lửa đạn bom
Đại bàng gãy cánh tang bồng hờn vong

Nhẹ thì, nhẹ tựa lông hồng
Nặng thì, như núi chất chồng non cao
Ngày xưa, không nát chiến bào
Ngày nay, nát cả tư hào tâm can
Mắt mờ gởi chốn quan san
Một bờ tóc trắng gởi ngàn gió bay
Đêm dài cô đọng giọt cay
Nam nhi chí chí tỏ bày cùng ai !

Tháng 12 – 2008

Mỗi năm Giỗ Mẹ

Mỗi một năm gần đến Ngày giỗ Mẹ
Sao có gì như ghen ghen Mẹ ơi
Đêm càng khuya lặng lẽ dưới khung trời
Những vì sao khuất mây mờ giăng lối

Con tìm Mẹ, như hoàng hôn khuất núi
Sóng biển Đông, trùng điệp đầy bờ xa
Túp lều tranh, không ấm nổi mái nhà
Bếp lửa hồng, tan tro tàn khói lạnh

Con tìm Mẹ, đục bờ rêu hoang vắng
Sóng hoàng tuyền, lay động tiếng thiên thu
Trăng sao kia, tắt ngấm bởi mây mù
Vàng dương hiện, lừa thừa hong giọt nắng

Không còn Mẹ, bông hồng thành bông trắng
Mẹ ra đi, suốt đời mang kiếp bơ vơ
Ước gì, còn bé nhỏ như ngày xưa
Mãi ôm ấp trong vòng tay của Mẹ

Vì còn nhỏ, nghĩa là Mẹ còn đó
Bóng thời gian, không đập vỡ đưa thoi
Thì hợp tan, đâu có mặt trong đời
Bờ sinh tử, đâu gập ghình còn mất

Con tìm Mẹ, đi khắp vành trái đất

Vượt không gian, vào vũ trụ hư vô
Mẹ biệt tâm, trong giấc ngủ đáy mồ
Mặc phong trần xạc xào lay bụi gió

Tiếng Ngày Giỗ, nghĩa là Ngày Cúng Ky
Giỗ biệt ly, không một chút để dành
Ky tuyệt kỳ, hương khói vợn loanh quanh
Ngày giỗ Mẹ, con thầm kêu tiếng Má

Có nơi thì, gọi Mẹ, là tiếng “Dú”
Là U, là Mợ, hay là Me
Còn riêng con, từ ngày đó, im re
Chỉ gọi Mẹ trong thêm hoang ký ức

Người ta nói, cõi về là quy nhút
Bao nhiêu người quy nhút, thế ở đâu
Con chấp tay, khẩn nguyện tiếng kinh cầu
Mắt nhắm lại, đưng vành khô sỏi đá.

Tháng 12 – 2008

Trắng một lần trắng cả thiên thu

Từ ngày đó bông hồng không còn nữa
Cho đến nay, bông trắng, áo sòn vai
Bông trắng năm xưa, lệ ứa hoa cài
Bông trắng năm nay, tuyền đài băng giá

Có cánh hoa chết khô bên bờ đá
Có cánh hoa tàn tạ dưới sao khuya
Bên cầu Ái Tử, đọng giọt chia lìa
Lối ngõ đầu thôn, trắng treo nửa mảnh

Mảnh cuối lưng trời, hư vô lành lạnh
Mảnh vắt rèm thưa, gác trọ cô liêu
Tìm cõi tình thương, hỏi mấy chín chiều
Tiếng nói Mẹ Oi, ngàn thu vĩnh viễn

Đường Quê Ngoại, bóng mẫu từ biên biệt
Đàn chim non, về tổ ấm tiêu sơ

Đứng trên cành, nhìn mái cũ tro vơ
Ra nghĩa trang, mờ khói hương nấm mộ

Một bông hồng, suốt đời, em thương nhớ
Một bông trắng, trọn kiếp, em đeo mang
Đốt đuốc tìm trên khắp cõi trần gian
Hình ảnh Mẹ lung linh ngàn thu tím

Từ ngày đó, bông hồng thành bông trắng
Trắng một lần, và trắng cả thiên thu
Trời xanh kia, băng lãng áng mây mù
Cỏ ngậm vành thắm sương mờ Mẫu Tử.

Tháng 12 – 2008

Bài thơ chưa gửi

Anh ở nơi đâu chẳng thấy về
Mẹ già mòn mỏi cuối trời quê
Sáng chiều tựa cửa buồn không nói
Lắm bầm tên anh trong giấc mê

Anh ở nơi đâu chẳng thấy về
Em thơ ủ dột chốn làng quê
Thời gian khắc khoải theo năm tháng
Bếp lửa nhà tranh cũng ủ ê

Vườn sau bạc trắng mấy mùa cau
Ngõ trước lũy tre đổi sắc màu
Khóm trúc xanh xao không lớn nổi
Ve sào, hết hạ vẫn còn kêu

Ruộng đồng cháy nắng, lúa khô bông
Mộng yếu gầy gò lúc mạ non
Nên thấp lè tè vai ngọn cỏ
Nhìn trông ruộng lúa, cỏ xanh đồng

Quê mình không có đổi thay nhiều
Đất cát cần khô chỉ bấy nhiêu
Nhà cửa chen nhau mọc lí nhí
Người dân bương chải lắm cơ điều

Nhà mình mái lá gió thông hơi

Ngày nắng lợt khe sườn ảm đời
Đêm xuống nhìn trăng vàng chiếu rọi
Trong ngoài trông trải đất khoe trời

Mẹ thì già sớm, da nhăn nheo
Mắt yếu, tai lờ, thân khẳng kheo
Tóc trắng bênh bông hong áo nảo
Nắng mưa sương gió phủ eo sèo

Còn em, tay trắng thuở ra đời
Mấy chục năm trường cũng trắng thôi
Sần sùi u nần đeo mây lớp
Bụi trần đập giữa muốn tàn hơi

Em viết đôi lời để gởi anh
Ở đâu không biết, nên thôi đành
Mai kia một nọ chờ tin vậy
Chờ trắng mái đầu, nhuộm tóc xanh.

Tháng 01 – 2009

Giữ trọn tình quê

Quê hương tôi đó cuối trời quê
Tôi vẫn cưu mang lối ngõ về
Dù cách muôn trùng, xa vạn lý
Núi rừng xin hẹn với sơn khê

Bởi sống xa quê, nên nhớ nhà
Chạnh lòng hun hút đất quê cha
Thấm đau quặn thắt tình quê mẹ
Muối mặn gừng cay, thật xót xa

Xa quê, cũng sống, cũng an lành
Mái ngói không che ấm mái tranh
Bếp điện không hồng như bếp lửa
Sương sa lạnh lạnh lá treo cành

Tôi xin sống trọn với tình quê
Không hẹn, nào ai lỗi ước thề
Giữ kín trời quê trong ký ức
Đôi khi thăm viếng trong cơn mê

Mai kia một nọ biết đâu hè
Bến cũ dò ngang sóng vỗ về

Tay chông con thuyền reo mái đẩy
Hò đưa tiếng hát vọng câu về

Ta xin giữ trọn mãi tình quê
Khóm trúc xanh xanh dưới lũy tre
Một mái tranh nghèo bên xóm nhỏ
Cánh chim bạt gió vẫn chưa về.

Tháng 01 – 2009

Nguồn thơ bất tuyệt

*Tự nói, sẽ viết một bài mang tựa đề này,
sau khi nhận được Một Nguồn Thơ Bất Tuyệt
của Gs Bửu Ý, đất Thần Kinh.*

Nguồn thơ bất tuyệt là thơ gì
Lưu xuất tự nhiên tùy ý thi
Như nước khơi dòng thì cứ chảy
Xuống sông, ra biển, hỏi làm chi

Nguồn thơ bất tuyệt ở nơi đâu
Đã bước qua sông còn hỏi cầu
Chót đỉnh sơn khê nhìn trụ vũ
Chân trời góc biển ngắm thiên châu

Nguồn thơ bất tuyệt thi nhân nào
Thiên hạ thường hay luận thấp cao
Không đất thì trời đâu có nghĩa
Đêm đêm lồng lộng ánh trăng sao

Nguồn thơ bất tuyệt DỞ hay HAY
Thơ sống, ngại chi dở với hay
Thơ chết, thập thò trong nấm mộ
Hương bay, khói tỏa, mắt cay cay

Đừng đợi khen chê rồi mới làm
Cõi thơ, sống với, chứ không làm
Thi ca tuyệt mỹ tự kỳ ý
Khô héo cõi thơ, mới chạm chàm

Cõi thơ bất tuyệt, vốn nguồn thơ
Bốn biển ca vang mộng hải hồ
Trời đất gồm thâu trong nét chữ
Thả vào vũ trụ, thét hư vô

Cảm ơn người ở đất Thần Kinh
Cảm kích thơ tôi, lưu chút tình
Viết một bài Nguồn Thơ Bất Tuyệt
Tặng không nhận quá, bóng lưu hình

Tựa đề đã có một bài thơ
Nếu viết, lấy ra, ý sẵn chờ
Chưa viết, kê đầu ru bóng nguyệt
Hồn thơ gói mộng, ngắm trăng mơ.

Tháng 01 – 2009

Đừng đổ giọt đau

Đổ mắt giọt đau xuống vệ đường
Tan theo gió bụi thấy thương thương
Ở đời, không lẽ vui cười mãi
Sao hiểu trần ai lệ ngấn sương

Đổ mắt giọt đau rớt xuống cầu
Lăn theo nước cuốn, xoáy chìm sâu
Một mai luyện tiếc ra bờ vắng
Dĩ vãng xa xưa biến mất rồi

Đổ mắt giọt đau, miệng nhoẻn cười
Cuộc đời sống lại, bắt đầu tươi
Thành công, hạnh phúc, lên hương mãi
Chưa hẳn đâu nghe một kiếp người

Trần thế, mấy ai không khổ đau
Không nhiều thì ít, chớ cơ cầu
Quan quân, lê thứ nào chi khác
Không khổ, sao ai cũng bạc đầu

Nước mắt còn nhiều hơn đại dương
Là câu chân lý chớ coi thường
Gẫm đi, mới hiểu đời là thế
Dù đổ giọt đau, lệ vẫn vương

Thời gian gõ nhịp sẽ đi qua
Dấu mốc đáng đeo cho tới già
Quá khứ lùi về trong dĩ vãng
Thêm hoang ký ức động, khơi ra

Như thế thì ta nhận giọt đau

Bao nhiêu đem chắt hết lên tàu
Ta bà một cõi trong trần thế
Chạy khắp đâu còn nữa giọt đau

Con tàu trần thế chạy loanh quanh
Tóc trắng bênh bông đổi tóc xanh
Nhận hết giọt đau, thêm giọt đắng
Ông trời nhìn đất, ngán rồi anh

Còn chị, và em, hết khổ chưa
Chiếc xe trần thế vẫn dư thừa
Khổ đâu, đem chắt lên xe ấy
Tìm mãi không ra, hết khổ, ừa

Như thế ta đừng ngại giọt đau
Cổ xô, cổ đẩy, nó làm nau
Để yên, nó sẽ tan đi mất
Lưu lại đời ta những giọt châu.

Tháng 01 – 2009

Bên chiếu thi đàn

Người ngồi trên chiếu thi đàn
Ta không có chỗ lang thang muôn đường
Người ngồi ngâm vịnh văn chương
Ta đi giông ruồi nghề thường phù sinh
Người ngồi thù tạc linh đình
Ta đi bèo bọt hư vinh phiêu bồng
Tận cùng cái rét mùa đông
Để cho hoang lạnh không còn trần ai
Tận cùng thu tím lá bay
Để không vàng úa lất lay ưu sầu
Điều tàn hạ nắng qua mau
Xuân sang điểm nụ sắc màu thời gian
Trở về bên chiếu thi đàn
Còn nghe văng vẳng âm vang thuở nào
Trăng thanh óng ánh ngàn sao
Biển khơi lay động xạc xào trùng dương
Rừng cây điểm trắng thảm sương
Đồng quê cỏ nội thơm hương lúa vàng
Bồng trầm cung phím tao đàn
Lăn tăn theo tiếng trường giang vô bờ.

Tháng 01 – 2009

